

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*One
Weekend
in*
VIENNA

DARBY FOX

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

VIYANA'DA BİR HAFTA SONU

DARBY FOX

KÖTÜ KIZ KİTAPLARI

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12 Sonsöz</u>

-- -- --

MAX

Burada olmak istemiyorum. Bu düşünce, aylardır uyguladığım tüm olumlu zihniyet saçmalıklarının arasından sinsice sızıyor, kelimeler zihnimde arabanın penceresinin dışına yağan kar kadar yumuşak ve ısrarcı bir şekilde çalıyor.

Avusturya'da buz pateni yollarında dolanan patencileri seyretmek değil, evimin buz pistine geri dönmek istiyorum; bazıları zum yaparak ilerliyor, diğerleri ise araba bir otelden çok saraya benzeyen bir binanın önünde durmak için süzülürken el ele dolaşıyor.

Burası kesinlikle Vegas değil ve büyüdüğüm yer olan Kaliforniya da değil. Arabadan iniyorum ve sert havayı içime çekiyorum. Viyana bile farklı kokuyor, kar ve çam ağaçları gibi.

Titanium'un müdürü Ryan, bunu kısa bir mola olarak düşünmemi söyledi. Programımızda bir boşluk varken uzun bir hafta sonu için girip çıkacağız. Biraz ara. Umurumda olmayan bir sponsorluk anlaşması için dünyanın öbür ucuna sürüklendim.

Yapmam gerektiğini biliyorum ama insanlar hayatım boyunca beni nasıl gördüğüme, nereli olduğuma, babamın kim olduğuna göre yargıladılar. İnsanların beni yargılaması gereken tek sopa hokey sopam. Ama benim ne düşündüğüm önemli değil. Ryan, menajerim ve NHL bu fırsatın kaçırılmayacak kadar iyi olduğunu düşünüyor. İşte buradayım, cazibemi konuşturmaya hazırlanıyorum ve patenlerimi her taktığımda buza akıttığım kan, ter ve gözyaşı yerine genetik bir piyango kazandığım gerçeğine güveniyorum.

Yine de bu hafta sonu kolay olmayacak. Oh, poz vermek ve gülümsemek yeterince kolay olacak - ve kabul edelim: pak tavşanları pistlere özel değildir. Zor kısmı, *onun* burada olduğu gerçeğini görmezden gelmek olacak.

Başımı çevirip boynumdaki gergin kasları gevşetiyorum. Dün gece Boston'da oynadık ve sonra Montreal'e giden kırmızı uçağı neredeyse kaçıırıyordum.

Viyana aktarmalı uçuşum ve acentemin benimle konuşmadan kabul ettiği bu "fırsat".

Hay sikeyim. Kariyerimin zirvesindeyim. Lebuchen ve Gerrard'ın katılımıyla bu yıl kupayı kazanma şansımız var ve menajerim sponsorluk anlaşmaları ve kariyerim sona erdiğinde bana yer açmak konusunda endişelenmem gerektiğini mi düşünüyor? En az beş yıl daha bu saçmalıkları düşünmeme gerek yok.

Ben en iyisiyim.

Tabii sakatlanmazsam. Bir esinti ensemdeki karı savuruyor ve atkımı sıkarak kapıcıya gülümsüyorum. *Olumlu düşünceler*. Lobiye girdiğimde zencefil ve tarçın kokusu üzerime siniyor.

Lanet olsun, bu inanılmaz.

Gösterişli süslemelere göz kırpyorum. Demek istediğim, Vegas da Noel'i büyük kutluyor ve bu gösteriler inanılmaz ama sessiz zarafet, gelenek duygusu tüm oteli kaplıyor.

Bir peri masalına adım atmış gibi hissediyorum.

Viyana çok güzel, sanki bir Noel filmi canlanmış gibi, ama süslemeler ne kadar güzel olursa olsun, Noel havasında değilim.

Bu işi bitirmek, biraz uyumak ve buza geri dönmekten başka bir şey için havamda değilim.

Bir hafta sonu boyunca dayanabilirim. *Olumlu düşünceler*.

Muhtemelen beni hatırlamıyordur bile.

"İyi günler Bay Walker," diye gülümsüyor resepsiyondaki görevli, pasaportumu oda anahtarıyla birlikte bana geri verirken. "Çantalarınız odanıza götürülecek ve partinize geldiğinize dair bilgi verildi. Şu anda sizi karşılamak üzere biri aşağıya iniyor."

Göğsüm sıkışıyor. Uçağım biraz geciktiği için bu kısımdan kaçınabileceğimi düşündüm. Beni giydirip fotoğrafımı çekebilsinler diye buradayım, bu anlaşmanın şarap ve yemek kısmına ihtiyacım yok. İhtiyacım yok-

Mermer üzerindeki stiletoların keskin sesi ortamdaki gürültüyü kesiyor ve kalbim hızlanıyor. Başka biri olma ihtimali var. Brunhilda adında saçma sapan bir iş kadını, aptal hokey oyuncusunu aşağılayarak konuşacak, fotoğraf çekimi sırasında gizlice kıcıma bakacak ve ben farkına bile varmadan bu hafta sonu bitmiş olacak.

Belki dışarıda gördüğüm pistte patenlerimi çıkarma şansım bile olur.

"Bay Walker?" Bu ses omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Buz üzerinde keskin bir bıçak sesi gibi. Bir galibiyetten sonraki zil sesi gibi.

Tadını çıkaramamam çok kötü.

Yüzüme tembel bir gülümseme yerleştiriyorum ve önümdeki çarpıcı kadına bakarak dönüyorum. Tıpkı iki yıl önceki o gece olduğu gibi, güzelliği beni çarpıyor. Sarı saçları süslü bir şekilde geriye taranmış ve gözleri en sevdiğim viski rengine. İçinde boğulabileceğim parlak bir altın rengi. Sarhoş olabileceğim.

Anna Jäger.

Kardeşiyle olan geçmişimden dolayı bana tamamen yasak olan tek kadın.

Felix Jäger - buzdaki en büyük rakibim ve hem pist içinde hem de dışında beni mahvetmeyi hayatının misyonu haline getiren adam.

"Anna," diyorum bakışlarımın onun üzerinde gezinmesini engellemek için mücadele ederek. Bana *farklı* bir şeyler hissettiren bu kadının kesinlikle sahip olamayacağım biri olması ne büyük şans.

Ve tıpkı iki yıl önce kim olduğumu keşfettiği o gecede olduğu gibi, adımlı söylediğinde güzel, gür ağzı tiksintiyle buruşuyor. "Max Walker." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gerçekten geldin."

Ona en iyi Beyaz Atlı Prens gülümsememi veriyorum, genellikle her türlü direnci eriten gülümsememi, ama Anna gözünü bile kırpıyor. Sanki çuvallamamı bekliyormuş gibi bana bakıyor.

Yapacağımı bildiği gibi.

"Her zaman gelirim," diye omuz silkiyorum. "Bu benim tarzım."

Dudakları kıpırdıyor, neredeyse gülümsemek ister gibi, ama sonra başka tarafa bakıyor, ifadesi tekrar sertleşiyor. "Bu, kalenin önünde ucuz bir şut çekmeye benzemez." Bakışları tekrar benimkilere dönüyor. "Bu hafta sonu seninle ilgili değil. Bu anlaşmayı yapmakla ilgili. Tek yapman gereken kameraya güzelce gülümsemek ve sonra yakamdan düşeceksin."

Ses tonundaki meydan okuma karşısında vücudumdaki her bir kas seğiriyor. Fethetmek istemediğim bir meydan okumayla hiç karşılaşmadım.

Bu kadına olan saplantım bundan mı kaynaklanıyor? Benden nefret ettiği aşık olan bir kadın için iki yıl özlem duymak - sonunda kazanamayacağım bir şey mi buldum?

Sadece başımı sallamalı, başımı eğmeli ve bırakmalıyım. Pazartesi gecesine kadar o arkamda olacak ve ben de buza geri döneceğim.

Tam da bunu yapmak niyetiyle ona doğru bir adım atıyorum ama o kıpırdamıyor. Onun yerine dudağını ısırtıyor ve altın rengi gözleri titriyor. Onu bu kadar yakından izlemiyor olsaydım bir saniyelik kırılganlığını kaçırabilirdim.

Bir adım daha atıyorum, sesimi alçaltıyorum ve kasıtlı olarak kolunu paltomun yünüyle fırçalıyorum. "İstediğin bu mu Anna? Beni kenardan izlediğin gibi izlemek mi?

Donup kalıyor, çenesini kaldırarak bakışlarımla yüz yüze geliyor. "Ben senin pist farelerinden biri değilim, seni kibirli, hayalperest adam. Yarın senin yerine başka bir çekici sporcuyu koyabilirim ve gözümü bile kırpmam."

"Demek çekici olduğumu düşündüğünü kabul ediyorsun." Bana attığı soğuk bakışa gülümsüyorum. Son derece profesyonel, muhtemelen tanıdığım en klas kadınlardan biri - ki erkek kardeşinin ne kadar kaba olduğunu düşünürsek bu da bir şey ifade ediyor - ve onun içsel düşüncelerini yüksek sesle duymak için her şeyimi verirdim.

"Seni hiç düşünmüyorum," diyor, zarif aksanı kelimeleri kırparak.

Bir yalan duyduğumda anlarım.

"Seni tekrar görmek güzel, Anna." Mücadeleyi bırakıyorum ve kabaca gözlerimin vücudunda kaymasına izin veriyorum çünkü kabul edelim, zaten benden en kötüsünü bekliyor. Şöhretime yakışır şekilde yaşayabilirim.

"Hmm. Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim." Belli ki sahte, parlak bir gülümseme çiziyor. "Ama nedense Luxx, markalarını tanıtmak için en iyi kişinin sen olduğunu düşünüyor, ben de buradayım."

Sıradaki bir başka konuk Anna'nın yanından geçerken bana gerçek bir gülümseme fırlatıyor. "Eğer seni gördüğüne sevinmediyse, eminim dost canlısı bir arkadaş bulmakta zorlanmayacaksın." Kaşlarını çatı. "Yaklaşık iki saat içinde barda olacağım."

Ben de gülümseyip göz kırpmıyorum. "İşim var ama yalnız kalmayacağına eminim."

Geri döndüğümde Anna kaşlarını çatıyordu. İç çekerek topuklarının üzerinde dönüyor. "Kendine engel olamıyorsun, değil mi?"

Ona yetişmek için koşuyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Çoğu insan beni çekici bulur."

Ama Anna öyle değildi. İki yıl önce o gece tanıştığımızda, onun cazibesine kapılıp sabah görmezden gelebileceğim bir tavşan olmadığını hemen anlamıştım. İlk başta beni fark etmedi bile, ama ben pes eden bir adam değilim ve benim için tek seçenek ne pahasına olursa olsun kazanmak.

Ve onu kazanmak istedim. Çok net hatırlıyorum. Odaya girdiği anda sanki ışıklar daha da parlıyordu. Anna sessiz bir özgüvene sahipti, dikkatleri üzerine çekmiyordu ama havalı güzelliği bunu zaten yapıyordu. Sade kırmızı elbisesini, günlerce süren bacaklarını ve keskin, kuru zekasını hatırlıyorum. Zeki olduğu açıktı, kesinlikle benim saçmalıklarımı anlayacak kadar zekiydi, ama pes etmiyordum.

Yavaşça, ondan isteksiz bir gülümseme aldım ve bunu bir diğeri takip etti. Sonra, Disney filmlerine karşı ortak bir sevgiyi paylaştığımızı keşfettik ve beni Disney trivia konusunda sorguya çektikten sonra, isimlerimizi değiştirmemiş olmamıza rağmen gelecekteki karımla tanıştığımı varsaymak için iyi bir yoldaydım.

Ta ki Felix masamıza oturup bana buz gibi bir bakış atana ve resmi tanışma faslını gerçekleştirene kadar.

Anna adımı tekrarlarlarken, sıcaklığı kayboldu ve onunla bir şansım olmadığını biliyordum. O zaman olmazdı. Hiçbir zaman.

Kim olduğunu bilsem bile, o hafta sonu kendime engel olamadım ve her fırsatta onu aradım. O da bana karşı bağışık değildi. İkimiz de aramızdaki kıvılcımı inkâr edemezdik. Sadece peri masallarında okuduğunuz kıvılcım. Onu hissettim ve gerçektir.

Onda beni çok etkileyen bir şey vardı. Görmezden gelemediğim bir şey.

Felix beni her gördüğünde buzda yumruklarıyla ve o lanet olası hırıltısıyla duygularını açıkça belli ettiğinden beri içimi kemiren bir şey. Vuruşlarına alıştım. Beni cıvılatmasına alıştım. Ama o gösteri maçı sırasında kız kardeşine el salladığımda, çıldırmış bir boğanın önünde kırmızı bayrak sallıyor olabilirdim.

Sanırım Anna'nın *yasak* bölge olduğuna dair verdiği mesaj, onu tam dört yıl hücreye tıkan çift minör cezasına değdi.

O kafa darbesi bana biraz mantıklı gelmeliydi. Tek yaptığı, uzun süredir devam eden kan davamızı yüzde bin daha kızıştırmak oldu.

Ama Felix bu hafta sonu burada değil. Ve önümüzdeki birkaç günü Anna ile çok yakın çalışarak geçireceğim.

Eğer onu bir kez kazandıysam, belki tekrar kazanabilirim.

ANNA

Max'i arkamda hissedebiliyorum, varlığı ögle güneşi kadar parlak ve güneş gözlüğü olmadan ışığa bakmak gibi bunaltıcı. Patronum bu kampanyayı önerdiğinde bir düzine isim hazırlamıştım ama sadece Max'i istediler.

Tabii ki. Herkes Max'i istiyor. Hokeyin altın çocuğu. Büyükbabası ligin en ünlü oyuncularından biriydi. Ailesi film yıldızı. İkisi de. Doğumu o kadar kutlanmış ki bebeklik fotoğraflarını internette bulabiliyorum.

Onlara baktığımdan değil.

Hem de çok.

İç çekiyorum. Sadece birkaç gün. Herkesin Max'e övgüler yağdırmasına o kadar uzun süre katlanabilirim. Sadece egosunun çok büyük olduğunu unutmamalıyım, yoksa boğulma riskiyle karşı karşıya kalabilirim.

Asansöre bindim ve gözlerimi ileri dikerek düğmeye bastım. Gözlerinin üzerimde olduğunu biliyorum ve ensem diken diken oluyor. Karşılık vermeyeceğim. Onu görmezden geliyormuş gibi yapacağım, bu her zaman zor olsa da. O gerçekten güneş gibi ve ben onun sıcaklığına çekiliyorum.

Asansör çalışıyor ve bir yönetici katına çıkıyoruz, meslektaşlarımın hokey süperstarını heyecanla beklediği toplantı odasının kapıları açılıyor.

Max, saraya girmeye hazır bir prens gibi adımlarını atarken geri çekiliyorum. Luxx'un yönetim kurulu üyeleri sanki daha önce hiç ünlü birini görmemişler gibi onu karşılamak için birbirlerini eziyorlar. Ben izlerken Max el sıkışıyor, sanki kendi kişisel markasıymış gibi cazibesini konuşturuyor.

Bu işte ne kadar iyi olduğunu düşünürsek, öyle de olabilir. Max'in kahkahaları odayı doldururken kendime tam da bu yüzden onu buraya getirmek için gökleri ve yeri yerinden oynattığımı hatırlatarak kahve barına doğru ilerliyorum.

Hafta sonu. Max bir penguene buz satabilir. Max denemeden bile her şeyi satabilir. Birkaç yıl önce, biri onun bir yardım koşusunda spor ayakkabılarını değiştirmek için dururken fotoğrafını çekmiş ve o marka internette dakikalar içinde tükenmişti.

Max Walker'ın beslenme planıyla birlikte bira içmediğini bildiğim için bu pazarlama sihrine içten içe gözlerimi deviriyorum, tercih ettiği bira, bir küme finalinden sonra soyunma odasında birinin ona soğuk bir bira uzattığı ve tişörtünü çıkarıp şişeyi açıp boşaltmadan önce köprücük kemiğini boyayan kötü bir çürüğe karşı tuttuğu reklam kampanyasını yaptığından beri uluslararası en çok satanlar listesinde. Her nasılsa, bir damlanın mükemmel bir şekilde düşmesini sağlamayı başardı, böylece mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş göğsünden aşağı doğru iz bıraktı.

O profesyonel bir atlet. Elbette şekillendirilmiş ama sosyal medya pazarlama müdür yardımcımız Sophie'nin anlattıklarını duyunca kasları onun icat ettiğini düşünebilirsiniz.

Zengin, koyu kahveden bir yudum alıyorum ve yanmasından dolayı irkiliyorum. Sophie'den bahsetmişken, Noel arifesinde Noel Baba'yı gören bir çocuk gibi Max'e odaklanmıştı.

"Bay Walker," diye mırıldandı, o kadar geniş bir gülümsemeyle ki bir an onu ısıracakmış gibi bir endişe yaşadım, "yoğun sezonunuzu bu reklam kampanyası için böldüğünüz için size ne kadar teşekkür etsek azdır." Elini koluna koyuyor ve kirpiklerinin altından ona bakıyor: "Burada geçireceğiniz hafta sonunu mükemmel kılmak için yapabileceğimiz bir şey olursa bize bildirmelisiniz. Sizi Viyana'da ağırlayacağımız için çok heyecanlıyız."

Az önce kirpiklerini mi kırptırdı? Homurdanma isteğimi bastırıyorum. O kadar minyon ki, Max'in iri gövdesinin yanında küçük bir bebek gibi görünüyor. Topuklu ayakkabılarımın içinde kayıyorum. Bu kıskançlık göğsümü daraltıyor mu? Kimse beni küçük görünmekle suçlayamaz, profesyonel hokey oyuncularının yanında bile.

"Benim için bir zevk, gerçekten," diyor Max, muhtemelen kendini filme çekip seks tanrısı ile yakındaki çocuk arasındaki o ince dengeyi tutturana kadar tekrar oynatarak mükemmelleştirdiği o yumuşak, alçak sesle. "Viyana çok güzel bir şehir. Ben sadece tadını çıkarmak ve umarım bu süreçte Luxx'un tanıtımına yardımcı olmak için buradayım."

Bu yorum karşısında gözlerimin dolmasına kesinlikle engel olamıyorum. Menajerinin söylediğine göre onu buraya getirmek çok büyük bir çaba gerektiriyormuş. Luxx onu bu hafta sonu için ayarlayabilmek için deli gibi para ödemiş. Kahvemi alıp duvara yaslanıyorum ve Sophie ile diğerlerinin, Max'in onlara doğru gülümsemesini sağlamak için birbirlerini ezmelerini izliyorum.

Ve öyle de yapıyor - kolaylıkla, zahmetsizce - sanki odadaki en çekici kişi olmak çok da önemli değilmiş gibi, her ne kadar yorgun olsa da. Geniş ve gösterişli bir şekilde sırtıyor, hafif bir öğle yemeği servis etmek için bekleyen otel personelinden, onun huzurunda neredeyse titreyen stajyere, yoğun programlarında onunla tanışmak için zaman ayıran her bir yöneticiye kadar herkese kişisel ve samimi görünen bir bakış atıyor.

Adam resmen parlıyor. Oh, lütfen.

Bunu yüksek sesle söylememek için bir yudum kahve daha alıyorum. Onun yerine, aptal gülümsemesinin ve aşırı kibar ses tonunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışarak nefesimi düzene sokmaya odaklanıyorum.

Ama gerçek şu ki, bu beni etkiliyor. Max beni etkiliyor. Her karizmatik kahkahası, tüm grubun kıkırdamasına neden olan her sıradan şakası ve zekice esprisi beni yavaş yavaş delirtiyor.

Bunu nasıl yapıyor? Cazibesini bir düğme gibi açıp kapadığını bir tek ben mi görüyorum? O çok ünlü iki aktörün oğlu, onun sadece bir rol oynadığını görmüyorlar mı?

Gerçek Max'i tanıyorum. Ve bu, ayaklarında bir çift bıçakla doğmuş gibi paten kayan ve onunla temas eden herkesi tüketen bir manyetizmaya sahip olan bu altın-aww-shucks-hokey tanrısı değil.

Max Walker acımasızdır. Kazanmak için her şeyi yapar, kimin zarar göreceği önemli değil. Kimsenin onun özenle işlenmiş mükemmelliğinin altını görememesi beni rahatsız ediyor.

Ama beni daha çok rahatsız eden şey, başka tarafa bakamamam. Herkesi zahmetsizce büyüğü altına almasından nefret ediyorum - tüm odayı avucunun içine aldığı nı bilme şeklinden - kendime karşı gerçekten dürüst olursam, ben de dahil. Sertçe yutkunuyorum. Daha iyi bilmeliydim.

Yaklaşık beş yıldır Luxx'ta çalışıyorum. Dört buçuk yıl boyunca özveriyle çalıştım, geceleri geç saatlere kadar çalıştım ve teslim tarihlerini ve ürün girişimlerini karşılamak için neredeyse geriye doğru eğildim. Hepsi de sezon sonunda bir terfi alabilmek umuduyla.

Çok yaklaştım ve Sophie'nin beni izlediğini, şirketin şimdiye kadarki en büyük tatil kampanyasını ne kadar iyi idare edebileceğimi değerlendirdiğini biliyorum. Sıradan bir koordinatörden daha fazlası olabileceğimi gösterme zamanım geldi.

Max'i buraya getirmek için aylarca pazarlık yaptım. Kimsenin gerçekleştirebileceğimi düşünmediği bir darbe. Ardından Max Walker'ın talimatıyla fotoğraf çekimleri ve etkinlikler için inanılmaz bir güzergah planladım.

parmağını bile kıpırdatmasına gerek kalmıyor ve harika vakit geçiriyor. Sophie sayesinde, kardeşime sonsuz keder veren adam için mükemmel bir hafta sonu planladım.

Sanki düşüncelerimle onu çağırmışım gibi, Sophie'nin kartal gözleri odayı tarıyor ve beni elinde kahve fincanıyla gördüğünde olduğu yerde sabitliyor. Parlak bir gülümsemeye bana el sallıyor ve ben de ayaklarımı hareket ettirmek için isteksizce kendimi zorluyorum. Stajyer ve fotoğrafçının kampanya öncesi olası mizanpajları gözden geçirdiği masadan dosyamı aldım ve olabildiğince profesyonel olmaya kararlı bir şekilde Sophie'ye doğru yürüdüm. Bu, bakışlarında neredeyse eğlenen bir kıvılcımla bana bakan Max'in tam önünde durmak anlamına gelse bile.

"İşte orada!" Sophie omzumu sıvazlayarak ısıldıyor. "Anna, sen ve Max aşağıda kendinizi tanıtmaya fırsatı buldunuz mu?"

"Gerek yok," diyorum sıkıca, gülümsemeye zorlayarak. "Daha önce tanışmıştık."

Max'in kaşları kalkıyor ve o sinir bozucu küçük sırtışı tekrar yüzüne yayılıyor. "Seni tekrar görmek güzel, Anya."

Takma adımı kullanış şekli, sıradan ve tanıdık, tüylerimi diken diken ediyor. Benim kim olduğumu ve kardeşimin kim olduğunu bildiğini hatırlatmasına gerek yok. Ama yine de yakın arkadaşmışız gibi davranacak.

İyi. Bu oyunu ben de oynayabilirim ama tersten.

"Bay Walker," diyorum sırtışını görmezden gelerek. "*Willkommen in Wien.*"

Sophie bana dar bir bakış fırlatıyor, Max'e döndüğünde bu bakışını hemen gülümsemeye çeviriyor. "Gezmek istemediğini söylediğini biliyorum ama Anna Viyana'daki yerel uzmanımız. Senin için mükemmel bir hafta sonu planladı ve tatil ruhunu gerçekten yaşayabileceğin en iyi yerleri biliyor."

Max bir kaşını kaldırıyor ve ben yine gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. Evet, Avusturyalıyım ve birkaç yıldır Viyana'da yaşıyorum ama bu beni bir tur rehberi yapmaz.

Yine de Sophie'nin bunu söyleme biçiminde içimi dehşet duygusuyla dolduran bir şey var.

Dosyayı uzattım. "Hepsi burada, Bay Walker."

Max sayfaları çeviriyor, sırtarak ağzının kenarlarını oynatıyor. "Bu..." parmağını, Noel'de Viyana'da yapılabilecek her şeyi özetlediğim düzenli listelerin üzerinde gezdiriyor. Bana bir kaşını kaldırıyor. "Kapsamlı."

Sophie başını sallar. "Gerçekten de öyle. Anna en küçük ayrıntılarda bile inanılmaz.

Canınızın çekebileceği her şey bu listede."

"Bir şey var mı?" Dosyayı kapatıyor ve bana odaklanıyor. O meşhur mavi gözlerindeki sıcaklık karşısında kalbim duracak gibi oluyor. Karnımdaki kelebeklere rağmen kendimi çelikleştiriyorum. Cazibesinin tüm gücünü daha önce de hissetmiştim ve bunun bir rol olduğunu unutmamam gerekiyor. "Detaylara gösterdiğin özeni ilk elden deneyimlemek için sabırsızlanıyorum."

Kafamın içinde garip bir uğultu başlıyor ve kelebekler dağılıyor. Birden kaçıp saklanmak, peri ışıklarının parıltısıyla aydınlanan sıcacık daireme dönmek, yumuşak Noel yastıkları ve büyük kabarık kırmızı battaniyemle kendimi kozalamak istiyorum. Bir adım geri atıyorum, neredeyse Sophie'yle çarpışıyordum.

Sophie ona attığım panik dolu bakışa aldırmadan, "Bu harika," diye cıvıldıyor. "Luxx, programınıza bizi de dahil ettiğiniz için teşekkür ederek, unutulmaz bir hafta sonu geçirmenizi sağlamak istiyor. Anna bütün hafta sonu seninle ilgilenecek." Elini sırtıma bastırarak beni Max'e doğru itiyor. "Birbirinizi zaten tanıdığınız için çok şanslısınız. Viyana'da Noel'e dair her şey için mükemmel bir rehber."

Max dosyaya dokunuyor. "Kendi kişisel elfime sahip olmak gibi bir şey." *Bekle. Ne?*

Sophie kıkırdıyor. "Anna Noel'le ilgili her şeye bayılır. Muhtemelen bir elf kostümü bile vardır."

Ölmek istiyorum. Promosyon ya da değil, Avusturya'da yanaklarımdaki ateşi soğutacak kadar kar yok.

"Bunu görmek için para verirdim."

Ona ters ters bakıyorum. *Eminim öyledir.* Muhtemelen böyle bir şeyin parasını çoktan ödemiş olduğunu söylememek için dilimin ucunu ısıırıyorum. Bunun yerine derin bir nefes alıyorum ve terfi aldığım da yeni ofisimi gözümün önüne getiriyorum. Gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Ne yazık ki bir elf kostümüm yok, bu yüzden milyonlarınızı saklayabilirsiniz Bay Walker."

Max benim soğuk ses tonumu duymazdan geliyor ve sırtıyor. "Sanırım hayal gücümü kullanmam gerekecek."

Sophie bile bu yorum karşısında biraz şaşkın görünüyor ve ben de gözlerimi ona kaydırıyorum, umarım başka birinin tüm hafta sonu Max Walker'a katlanmak zorunda kalması gerektiğini anlatmaya çalışıyorum. Sophie'nin gönüllü olmamasına şaşırdım, doğrusu kirpiklerini kırıştırtışına bakılırsa.

"Kampanyayı ofisten yönetmek çok daha yararlı olur," diye teklif ediyorum ve bir an için beni acılarımdan kurtaracağını düşünüyorum

kafasını sallamadan önce.

"Sen vazgeçilmezsin, Anna. Kampanya için Max ve fotoğrafçıyla birlikte sahaya çıkmaya gerçekten ihtiyacımız var."

Ses tonu sert ve kalbim sıkışıyor. Bundan kaçışım yok. Sophie elini Max'in koluna koyarken nabzım kulaklarımda çınlıyor. "Yoğun programınıza bizi sıgdırmanın ne kadar zor olduğunu biliyoruz ve çok minnettarız. Hafta sonu çalıştığımızı biliyorum ama Anna bunu mümkün olduğunca keyifli hale getirmeye çalışacak."

Gözlerindeki ışıltıdan şimdiden bundan keyif aldığını anlayabiliyorum. "Emin ellerde olduğuma eminim."

Sophie telefonunu çıkararak, "En iyisi," diye mırıldanıyor. Ekranı kaşlarını çatarak bakıyor. "Hmm. Görünüşe göre fotoğrafçı programı öne çekiyor."

"Ne?" Kendi telefonumu çıkarıyorum ve hava durumu uyarısı yapıldığını görüyorum. Elbette, fotoğrafçı bize mesaj atarak havanın yarınki açık hava pateni için ışıklandırmayı etkileyebileceğini ve hava hala açıkken bu gece yapmamızı önerdi.

"Ama model yarın öğleden sonraya kadar burada olmayacak," diyorum göğsümde kabaran paniği bastırarak. Bu kampanyanın mükemmel gitmesine ihtiyacım var.

Sophie telefonuyla uğraşıyor. "Model sadece paten için, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, ana karakter Max ama fotoğrafçı pist çekimleri için bir kadın modelin dengeyi sağlamasını istedi."

Sophie bana baktı. "Boyun doğru, Anna." Göz kırpıyorum. "Ben manken değilim."

"Ernst'in sadece beyaz Luxx kıyafetleri içinde uzun boylu bir sarışına ihtiyacı var. Bu sadece çekimi ayarlamak için. Muhtemelen kameraya bakmayacaksın bile." Sophie, Max'e özür dileyen bir bakış fırlatıyor. "Üzgünüm Max, programda küçük bir aksaklık oldu. Görünüşe göre bu akşam gece pazarında paten kayarken çekim yapacağız."

"Hey, sen sadece bana ne yapacağımı söyle." Omzuma vurdu. "Anna'nın bunu başarabileceğine eminim."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Oh, bunu başaracağım." İş halledeceğim ve üstüne bir de ikramiye pazarlığı yapacağım. "Kıyafetler odanıza teslim edildi ve ayrı ayrı çantalarda asılı duruyor. "A" etiketli olanı giymeniz gerekiyor." İki mesaj gönderdim, bugünden pazartesiye kadar oteldeki servis personeli odalarını rezerve ettiğim için minnettarım. Trafikte gecikme riskini göze almak istemedim. "Saç ve makyaj bir saat içinde süitinizde olacak."

saat." Yukarı bakıyorum. "Bu sana yeterli zamanı veriyor mu?" Kendimi biraz kötü hissediyorum, adam daha yeni indi, el sıkışma işini halletti ve şimdi onu işe koyuyoruz. Bu uçuşu birkaç kez yaptım ama yorucu bir hokey maçının birkaç periyodunu tamamladıktan sonra değil. Yorgun olmalı.

Max başını sallar. "Hazır olacağım."

"Güzel." Dudağımı ısırdım. Öngörüm burada kendim için bir oda ayırtmaya kadar uzanmadı. Başımı sallıyorum. Sorun değil, içinde bulunduğumuz kurumsal süitin antresinde üstümü değiştiririm. Burası kampanyanın merkezi olarak kullanılıyor ve model yarına kadar gelmeyeceği için kıyafeti de burada. Yutkunuyorum. Aynı boyda olabiliriz ama muhtemelen aynı bedende değiliz.

Gitmek için dönüyorum, sırtımın alt kısmına düşen sıcak el karşısında duraklıyorum. Max'in yanıma geldiğini fark ettiğimde donup kalıyorum. Bana neredeyse hiç dokunmuyor ama yine de omurgamda bir vızıltı dolaşıyor.

"İyi misin?" diye soruyor. "İyiyim, uyum sağlayacağız."

"Ah, bir sorun çözücü. Her zaman benzer ruhlara sahip olduğumuzdan şüphelenmişimdir." Sesi alçak ve vücudumdaki vızıltı yoğunlaşıyor.

Tepkim karşısında donup kaldım. İnsanlarla dolu bir odadayız, benim patronum ve onun patronları. Bu hafta sonu, uğruna kıcımlı yırttığım terfi için son sınavıymış gibi hissediyorum ve ihtiyacım olan son şey Max Walker'ın karnımı titretmesi. Sırtım sertleşiyor ve omzumun üzerinden bakarak dokunuşundan uzaklaşıyorum. "Güven bana, değiliz," diyorum.

Dokunuşunun elektrikli olması ya da mavi gözlerinde boğulacakmışım gibi hissettirmesi önemli değil; onun sadece kendini beğenmiş, aşırı özgüvenli bir hokey oyuncusu olduğunu hatırlamam gerekiyor. Ve sadece kendini beğenmiş, aşırı özgüvenli bir hokey oyuncusu değil - o kardeşimin düşmanı.

Kaşları hafif bir şaşkınlıkla kalkıyor ve onu eğlendirdiğimi mi yoksa ona meydan okuduğumu mu anlayamıyorum. Her iki durumda da, beni ne kadar kızdırdığını görmesine izin vermemeye kararlıyım.

"Bu sadece bir iş, Max, lütfen bunu hatırlamaya çalış."

Ama uzaklaşırken bakışlarını sırtımda hissediyorum, sıcaklığı bana dokunduğu zamankinden daha az değil ve hain kalbim hızla çarpıyor. Ve hatırlatmaya ihtiyacı olanın ben olabileceğimi düşünmeden edemiyorum.

MAX

Anna bir kez daha kıyafetlerini ekiştirirse, yaptıklarından sorumlu tutulmayacağım. Beyaz kıyafet üzerinde inanılmaz duruyor ve Sophie'nin neden tuttıkları modelin yerine onu önerdiğini kesinlikle anlayabiliyorum. Elime dolamak istediğim uzun, kabarık buklelerle şekillendirilmiş saçlarıyla bir buz kraliçesi gibi görünüyor. Bacakları Luxx markasının yarattığı sihirli taytlarla sonsuza kadar uzuyor.

Birinci sınıf kışını örtmek gibi çirkin bir suç işleyen paltosunun fermuarını çekmesine yardım etmeden önce Ernst'e bedeninden şikâyet ettiğini duydum. Ben kadın formunun bir uzmanıyım ve Anna'ya baktığımda ben bile hayranlık duyuyorum. Babam ona "heykelsi" derdi ve ben bu geceye kadar bunun ne anlama geldiğinden hiç emin olamamıştım. Anna uzun boylu ve benimle birkaç raunt dövüşebilecek gibi görünüyor ama paltosuyla örtmeye çalıştığı kıvrımları yumuşak ve davetkâr görünüyor. Burada, meydanın sıcak ışıltısında, alan Noel müziğı ve parıldayan ışıklar ve kadife fiyonklarla süslenmiş ağaçlarla ... tüm sahne, Anna'yı olduğu gibi açmak istemem için tasarlandı.

Burası Las Vegas'tan çok daha soğuk, ancak her direğın ve elengin etrafına dizilmiş ışıkların altın rengi ambiyansı gece havasının soğuşunu yumuşatıyor. Aldığım her nefeste, yakındaki pazarın kokuları sıcak bir eşarp gibi etrafımı sarıyor - çikolata, sıcak şarap, tarçın, kavrulmuş kestane - her yer hayal edebileceğiniz en iyi mutfak gibi kokuyor. Ben bile Viyana'da Noel'in farklı bir yanı olduğunu kabul etmek zorundayım. Omuzlarında hokey sopalarıyla yürüyen birkaç genç görüyorum ve içimi bir sızı kaplıyor. şu an oyunumdan başka bir şeye odaklanmam için uygun bir zaman değil.

Yine de her şey o kadar da kötü değil.

Anna yanımda, mükemmelleştirdiği o sıkı dudaklı, saçma sapan bakışıyla beni piste doğru yönlendiriyor. Ernst'in kamerasını kurduğu yere bakarken bakışlarımla karşılaşmamak için kendini zor tutuyor. Tüm tavırları kızgınlığını haykırıyor ve Ernst'in sihirli bir şekilde benimle birlikte olmaktan hoşlanıyormuş gibi görünmesini nasıl sağlayacağını anlayamıyorum. Bu onun işi. Ben kendi işimi nasıl yapacağımı biliyorum.

Oturup patenlerimi giyiyorum ve göz ucuyla Anna'nın başka bir banka oturmaya çalışmasını izliyorum. Ceketini topluyor ve eğildiğinde kumaşı yolundan çekemiyor. Ayağa kalkıyor, eldivenlerini çıkarıyor ve fermuarı çekiştiriyor.

"Hey, ne yapıyorsun?" Yakasını açmaya çalıştığı yere doğru ilerliyorum.

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Patenlerimi giyebilmek için bu şeyi çıkarmaya çalışıyorum. Biraz dar."

Ellerimi onunkilerin üzerine koydum ve parmaklarının soğukluğuna dikkat ettim. "Burası buz gibi. Paltonu çıkaramazsın."

"Burası Viyana, tabii ki dondurucu. Ve sadece bir dakikalığına. Patenlerimi hazırlamam lazım."

Başımı salladım. "Otur."

"Ne?"

Viski rengi gözleri yukarıdaki parıldayan ışıkları yansıtıyor ve eldivenlerini tutmadan önce ellerini sıkıyorum. "Bunları tekrar giy ve otur." Bankı işaret ediyorum.

Yüz ifadesi isyankâr bir hal alıyor. "Max..."

Bir dizimin üstüne çöküp elimi sallayarak gösteriş yapıyorum. "Ben hallederim, Anna. Otur."

Bankın üzerine düşmeden önce bir iç çekiş duyuyorum. "Patenlerimi bağlamana ihtiyacım yok. Sadece birinin iyi bir palto olabileceğini düşündüğü bu lokumu çıkarmam gerekiyor."

Botlarından birinin fermuarını açtım ve kasıklarım gerildi. Bunu hiç düşünmemiştim. Çabucak çıkardım ve ayağını patenin içine sokarken bileğini tuttum. Elim bileğinin etrafında dönüyor ve kutup havasının vücudumun her yerini dondurması gerekse de, açıkçası kanım oldukça sıcak akıyor çünkü sikim bir yataкта çıplak olduğumuzu ve şu anda yaptığımızdan tamamen farklı bir aktivite için bileğini kavradığımı düşünüyor gibi görünüyor.

Patenini bankların önündeki minderlere doğru iterken ayağa kalkıyorum ve sonra bacağını kaldırıp bağlamak için dizlerimin arasında tutuyorum.

"Çok mu dar?" Bağcık bağlama tekniğimi ya da pantolonumu soruyor olabilirim şu anda.

"Hayır, yine de bıçağı bu kadar yakınında tutmamdan rahatsız olmamana şaşırdım..." Sanki ne söylediğini yeni fark etmiş gibi yanaklarındaki pembelik hafifçe kızarıyor. Belli belirsiz kalçalarımın el sallıyor.

Biraz boğuk bir kahkaha atıyorum. Patenlerinin bana verebileceği zarar konusunda en ufak bir endişem yok, her ne kadar oldukça kötü bıçak yaralanmaları görmüş olsam da. Hayır, bana verebileceği en derin kesik biraz daha yukarıda, eğer dudaklarının alaycı kıvrımıyla kalbimin yerinden fırlaması bunun bir göstergesiye. Beni yanlış anlama, Anna muhteşem ve aramızdaki şey her neyse sadece fiziksel olsaydı bununla başa çıkabilirdim.

Ama Anna'nın yanında olmak, sol üst köşeye kimsenin görmediği milyonda bir gelen bir gol attığınızda hissettiğiniz duygu gibi. Kariyerinizin bin puana ulaştığı bir maç. Kupaya o kadar yaklaşıyorsunuz ki yüzünüze püskürtülen şampanyanın tadını alabiliyorsunuz - beklenti, zafer ve aşk hepsi bir arada.

Bunu hiç dile getirmediğim çünkü kimse bana inanmazdı. On dakika sonra birine anında, derinden, saplantılı bir şekilde aşık olabileceğime kimse inanmazdı.

Uzun süre inanmadım. Kesinlikle şehvet. O kadar basit olsaydı, o gece kapıdan yarım düzine güzel kadınla çıkabilirdim.

Ben yapmadım. Ve tanışmamızdan bu yana geçen iki yılda aklım hep Anna'ya gitti. Felix ve ben, takımlarımız farklı konferans liglerinde olduğu için buz üzerinde pek sık karşılaşmıyoruz ama ne zaman karşılaşsak Anna'yı camın arkasında görmek oyuna ayrı bir hava katıyor.

Onun beni izlediğini görmek için. İzlediğini biliyorum. Bunu hissediyorum, tıpkı şu anda hissettiğim gibi, ben patenlerini bağlamaya odaklanırken gözleri üzerimde.

Ona bu şekilde dokunmak, o ilk geceden beri hiç olmadığımız kadar yakın olmak benim için birinin hayal edebileceği en tatlı işkence. Bileğini tutmak, ellerimi bacaklarında daha da yukarı kaydırma, kalçalarının kıvrımlarını ezberleme ve havadaki derin soğuğa rağmen bacaklarının arasındaki tatlı sıcaklığı hissetme isteği uyandırıyor.

"Gidelim lütfen, rüzgar yön değiştirdi."

Ernst'in derin sesi beni ürkütüyor ve bağcıklarını keskin bir yayla bitiriyorum, ayağının üzerinde hiçbir şeyin sarkmadığından emin olmak için kontrol ediyorum.

"Hokey patenleri mi?" Ayak bileklerini oynatarak dururken soruyorum.

"Başka ne giyebilirdim ki?" Ceketini düzeltiyor ve buz yüzeyine doğru ilerliyor, pratik bir süzülüşle mükemmel bir şekilde adım atıyor.

Onu takip ediyorum. "Senin ayak parmaklarını koparacak türden bir kız olduğunu düşündüm."

Bir kaşını kaldırıyor. "Tabii ki yaptın." Düzgün bir dönüş yapıyor, yüzünü bana dönüp geriye doğru kayarken kaslarının güzel kıvrımları güçlü görünüyor. "Ben artistik patinajcı değilim."

Ve ben de onun bu tür cezalarına karşı obur olduğum için sırtıyırım. "Ama kayabiliyorsun?" Omuzlarının kırgınlıkla geri çekilmesinden zevk alacak kadar şüphe duyuyorum soruma.

"Sadece ayak uydurmaya çalış, hokey çocuğu."

Kayarak uzaklaşırken bana attığı alaycı bakışla göğsümde ilkel bir kıvılcım patlıyor. Hızlanıyorum, çapraz geçişlerinin keskin hassasiyetine hayran kalıyorum ve bana meydan okumak ya da beni etkilemek istediği için mi gösteriş yaptığını merak ediyorum.

Her iki seçenek de benim için sorun değil.

Ernst'in bulunduğu yere yaklaştığımızda bize el sallıyor. Elimde değil, kalçalarımı esneterek güç takviyesi yapıyorum ve kalçalarımı döndürerek durduğumda etkileyici bir buz spreyi gönderiyorum.

Ernst gözlerini devirir. "Bu hız pateni olimpiyatları değil, siz ikiniz. Kalabalığı çekiyorsunuz. Bu kıyafetler ve ambiyansla ilgili, bu yüzden birbirinizle yarışmaya çalışıyormuş gibi değil de aşık ve eğlenceli vakit geçiriyormuş gibi görünmenizi istiyorum."

"Eğleniyorum," diyorum, Anna'nın kahkahası pistte yankılanırken göğsüm kalkıyor. Onun gerçek kahkahası beni olması gerekenden daha çok etkiliyor ve hızla dönüp kırmızı eldivenini tutarak onu kendime çekiyorum. Diğer elim beline iniyor ve Ernst kamerayı kaldırıp başını sallıyor. Rüzgar buzun üzerinde esiyor ve minik kar taneleri etrafımızda parıldıyor.

Kayarken onu izlemekten kendimi alamıyorum, benimle o kadar uyumlu hareket ediyor ki neredeyse dans ediyoruz. Gülümsemelerinin ve yumuşak dokunuşlarının kamera için olduğunu biliyorum ama buz sarkıtını kurtarmaya çalışan bir çocuk gibi her birini merakla saklamaktan kendimi alamıyorum.

Turistlerin sesleri ve çocukların heyecanı arka planda çalan Noel müziğinin bir parçasıdır ve sarı saçlarıyla Anna

ve rüzgârda uçuşan kırmızı atkısı, arkasındaki pazarın ışıkları ve renkleri arasında göze çarpıyor.

Bir süre sessizlik içinde kayıyoruz, Ernst'in mutlu görüldüğü bir ritme giriyoruz ve ben çok fazla kelimeyle anı bozmak istemiyorum. Piste, tekniğime, bunun işin bir parçası olduğu gerçeğine odaklanmalıyım. Ama gözlerim ona kaymaya devam ediyor, yanaklarının soğuktan pembeleşmiş halini, kısa bulutlar halinde görünen nefesini, daha önce olduğundan daha yumuşak olan gülümsemesini inceliyorum.

Sanki bu gerçekmiş gibi.

Pazar tezgâhlarının yanından geçerken kokular yoğunlaşıyor; tarçın ve vanilya, kızarmış badem ve Noel gibi koktuğunu söylemekten başka tanımlayamadığım baharatlar. Her yer damıtılmış Noel, saf nostalji ve sıcaklık, bir kar küresinde olmak gibi hissettiriyor. Anna bir kaşını kaldırarak yavaşlıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Yok bir şey, sadece nefes alman için sana bir dakika veriyorum."

Sırıyorum, yaklaşıyorum ve elini elime alıyorum. "Benim için endişelenmene gerek yok, bütün gece kayabilirim."

Ağzı en ufak bir şekilde açılıyor ve onu öpmemek için tüm irademi kullanıyorum. Gözlerinde savunmasız bir şey var, buna izin vermem gerektiğini bilsem de beni içine çeken bir şey. Elimi bırakmıyor ve göz ucuyla Ernst'in seri atışlar yaptığını görüyorum. Nefeslerimiz yumuşak nefesler halinde yükseliyor, buz gibi havada birbirine karışıyor, dudaklarımızın ne kadar yakın olduğunun görünür bir hatırlatıcısı ve belki de, sadece belki, gardını indirip indirmediğini merak ediyorum.

"Dikkatli ol Anna," diye mırıldanıyorum, sesimin alçalmasına izin vererek. "Bana böyle bakmaya devam edersen, benden gerçekten nefret etmediğini düşünebilirim."

Gözlerini kısmadan önce gözlerini kırptırıyor, dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Eğer seni kandırdıysam, o zaman açıkça işimi yapıyorum demektir."

Ama bakışlarının bir saniye bile fazla kalması bana bunun bir iş olduğunu unuttuğunu söylüyor ve Noel ışıklarının parıltısında yan yana kayarken belirgin bir zafer titreşimi hissederek sırtıyorum.

ANNA

Rüzgâr, pazarın giriş kapısındaki çanları şingırdatacak kadar sert esiyor. Max yine önümde tek dizinin üzerine çöküyor ve eldivenlerini çıkarıyor. Bu poz en sevdiğim romantik Noel filmlerinden tanıdık gelen bir başka pozu anımsattığı için kalbim tekliyor. Aptal, yumuşak kalp. Patenlerimi hızlıca çıkarırken bir elimi göğsüme bastırıyorum; botlarımı tekrar giydirip fermuarını çekmeden önce güçlü elleri ayaklarıma sıcaklık masajı yapıyor.

Uzun zamandır kimse benim için patenlerimi giydirmemi. Bunu yaptığını hatırladığım son kişi, Felix ve ben çocukken, tatillerde büyükannemleri ziyaret etmek için Viyana'ya geldiğimizde, tam da bu pistte babamdı. Bu tatlı anı boğazımı düğümleyerek sertçe yutkunmama neden oluyor.

Noel'i seviyorum ama bazen en mutlu anılar da beni üzüyor. Max bana bakıyor. "Hepsi bitti," diyor. Daha yakına eğiliyor, yüzünde endişeli bir ifade var. "Hey, sorun ne?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey." Buz gibi havayı derin bir nefesle içime çekiyorum.

Max birkaç saniye dikkatle bana bakıyor ama beni rahatlatmak için itmiyor ve başını kaldırarak ayağa kalkıyor. "Burası her zaman bu kadar soğuk mudur?" Şapkasını koyu renk dalgalarının üzerine indiriyor.

"Kışın, kesinlikle." Tasarım ceket biraz dar gelebilir ama sıcak tuttuğu için minnettarım. Rüzgâr yanaklarımı ısıyor, daha hızlı düşmeye başlayan buz taneleriyle karışıyor. "Viyana'ya pek kar yağmaz, o yüzden bu hava tatsız bir sürpriz oldu."

Ernst ihtiyacı olanı aldı ve bir süre önce ayrıldı ama Max paten kaymaya devam etmek istedi. Bu konuda kızgın olduğumu söyleyemem. Çok sevmeme rağmen artık pek sık paten kaymıyorum. Bu gece buzun üzerinde kaymak harikaydı, Max yanımdayken bile.

Dudağımı ısıırıyorum. Kimi kandırıyorum ki? Paten kaymayı seviyorum ama Max sayesinde bu kadar eğlendiğim bir zamanı hatırlamıyorum. Onunla antrenman yapmanın heyecan verici bir yanı var ve adı çıkmış bir hokey playboyu olabilir ama bu onun için kolay olmalı çünkü ben bile onun ne kadar muhteşem olduğunu inkâr edemiyorum. Neredeyse bakılamayacak kadar güzel.

Pazar hava nedeniyle erken kapanıyor ve ben de en sevdiğim tatlı kafesinin çoktan kapandığını görünce iç geçiriyorum. Umarım bu kötü hava kısa sürer çünkü Luxx portföyünde birkaç pazar fotoğrafı olmasını istiyordu - yılın bu zamanında turizmi teşvik etmek için şehirle potansiyel bir işbirliği, ama nasıl sonuçlanacağını yarın göreceğiz. Max'in o çok mükemmel-çok tehlikeli gülümsemesini her gösterdiğinde artan açlığımı yatıştırmak için canım Noel ikramları çekiyor.

Otele geri döndüğüm kısa yürüyüş gerçekten tatsız, rüzgâr yanaklarımı yakıyor ve buz kaldırımları tam bir tehlike haline getiriyor. Kar araçları dışarıda, ancak telefonumdaki bir uyarı beni yollardan uzak durmam konusunda uyarıyor ve isteksizce bu gece otelde bir oda ayırtmak zorunda kalacağımı fark ediyorum.

Telefonumu cebime atarken kayıyorum, sarsılırken kalbim boğazıma fırlıyor, kollarım dengemi yeniden sağlamak için dönüyor. Güçlü kollar etrafımı sarıyor, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni sabitliyor.

Max bana sarılıyor, mavi gözleri parlıyor. "Seni tuttum."

Kesinlikle öyle. Bir an için bunu yüksek sesle söylediğim için endişeleniyorum ve kollarını ölümüne kavradığım elimi bırakıyorum. Tanrıya şükür akşam neredeyse bitmek üzere. Max Walker'ın ezici çekiciliğine biraz ara vermeliyim. Pistte beni tekrar öpeceğinden emindim ve öpmediğinde hissettiğim hayal kırıklığı beni derinden sarstı.

Beynim Max Walker'ın çok fazla çikolata yemek gibi olduğunu biliyor - asla iyi bir fikir değil, ama vücudum "*kızım, tadı çok güzel olacak*" diyor.

"Teşekkürler," diyorum nefes nefese, kaygan kaldırım taşları üzerinde bir sonraki adımımı dikkatle kontrol ederek.

"Sorun değil." Max elimi tutuyor ve ben duruyorum ama o sadece sırtıyor. "Otele gidene kadar ikimizin de güvenliği için."

Onu sallamıyorum çünkü haksız değil, şu anda burası oldukça kötü.

Sonunda otele ulaşıyoruz ve kapıcı bize eşlik etmek için aceleyle dışarı çıkıyor. "Bu gece hava kötü, *fraulein*," diyor. "Size bir şey ikram edebilir miyiz, efendim?"

Max'e sorar.

"Kaliforniya güneşinin menüde olduğunu sanmıyorum ama teşekkürler," diyerek elimi sıkıyor Max. "Hangi kattasın?"

Hâlâ el ele tutuştuğumuzu fark ettim ve elimi çektim. "Sen git, bu gece için bir oda ayırtmam gerekecek."

Kapıcı kaşlarını çatar. "Sanırım otel dolu, ne yazık ki." "Luxx'un bir blok odası yok mu?" Max sorar.

"Var ama hepsi dolu. Yakın bir yerde oturuyorum ama nehrin öbür tarafında ve ulaşım yollardan kaldırıldığı için bu gece eve gidemeyeceğim." İçimi çektim ve omuzlarımı yuvarladım. Üşüyorum, duygusalım ve yorgunum. Tek istediğim küçük stüdyo dairem, biraz sıcak çikolata, en sevdiğim pijamalarım ve bir Noel filmi. "Çok yorulmuş olmalısın Max. Resepsiyona gidip şansım yaver gidecek mi diye bakacağım."

Max arkandan tezgâha doğru geliyor. Tezgâhtar ona çapkınca gülümsüyor. "Yardımcı olabilir miyim Bay Walker?"

Tanrım, bu otel inanılmaz. Sophie bana, sadece tek bir hafta sonu için gelmiş olsalar bile tüm VIP konukları personele ezberlettiklerini söyledi. "Bir oda arıyor." Max alametifarıkası olan yavaş gülümsemesini takındı ve kızgınlığımı bastırıyorum. Flört etmesi bana bu gece bir oda kazandıracaksa, kabul ediyorum.

Tezgâhtar tıklıyor. "Oh, çok üzgünüm, bu gece doluyuz." Kızın ağzı sempati ile kapanıyor. "Hava durumu, artı tatil turizmi bizi çok meşgul ediyor."

Resepsiyonun yanındaki uzun pencereden dışarı bakıyorum. Noel peri masalı sahnesi kaybolmuş. Onun yerine pencere buzla kaplanmış ve dondurucu kar yağışının cama vuruşunu duyabiliyorum. Berbat bir gece.

Max bana yaklaşıyor. "Bir odam var."

Kalbim küt küt atıyor. "Max, hayır."

"Hadi ama Anna. Bu havada dışarı çıkamazsın ve bu sadece bir gece için. Ben kanepede uyurum."

Yaramaz, siyah saçlı bir köpek yavrusu gibi başını eğiyor ve Max Walker söz konusu olduğunda zaten erimekte olan soğuk kalbim onun cazibesinin sıcaklığıyla biraz daha terliyor.

Pratik cazibe. Bunu kendime hatırlatmaya devam etmeliyim.

"Zaten sabah iş için burada olman gerekiyor." Dudakları sırtarak yukarı kalkıyor ve ellerini iki yana açıyor. "Ve ben işim, değil mi?"

Resepsiyon görevlisinin bayıldığını duyduğuma yemin edebilirim. Başımı tekrar sallamaya başlıyorum ama nasıl oluyorsa dudaklarım beynimin bağırığının tam tersine hareket ediyor ve ben durduramadan ağzımdan "iyi" kelimesi dökülüyor.

MAX

Otel odamın kapısı yeşil renkte yanıp sönüyor ve Anna duraklayınca kapıyı ardına kadar açıyorum. Neredeyse kabarıyor, kollarını ortasına sarmış, sanki bana savurmak istediğini bildiğim tüm kelimeleri içinde tutabilirmiş gibi. Onu ürkütmek ve fikrini değiştirmesini istemiyorum. Bununla birlikte, Viyana'da korkunç bir kış fırtınası olması ve handa yer olmaması için evrene küçük bir dua ediyorum. Benim odamdan başka oda yok.

Kapı arkamızdan hızla kapanıyor ve ben de onu takip ederek odaya hakim olan büyük kral yatağın önünde durmasını izliyorum.

"Üst ranzayı mı istersin, alt ranzayı mı?" Hafifçe söyledim.

Sanki bir tür aptalmışım gibi başını şaşkınlıkla bana çeviriyor. Odayı inceliyor ve ben de onun gözlerinden görüyorum. Otellere kıyasla lüks bir oda; kocaman yatağın arkasındaki koyu renkli, ahşap panelli duvar - altı-ikinin üzerindeyseniz her zaman bir artıdır- ve ağır, soluk altın saten perdelerle vurgulanan karmaşık desenli kumaş duvar kâğıdı, şu anda kısma servisi tarafından çekiliyor ama daha önce inanılmaz bir şehir manzarasını çerçeveliyordu. Bir masa, sandalye ve lambaderin bulunduğu küçük bir oturma alanı var ama odanın asıl özelliğinin, gevrek yastıklar ve bulut olarak ikiye katlanabilecek gibi görünen bir yorganla dolu yatak olduğu açık.

"Çekyat yok mu?" diye soruyor. Olmadığı belli olmasına rağmen başımı sallıyorum. "Peki ya karyola?"

Yatağın yanından geçip perdelerle doğru ilerliyor ve perdeleri arkalarına bakacak kadar aralıyor, sanki bir mucize olsa da orada başka bir yatak saklanıyor olabilirmiş gibi.

"Sadece bir yatak var," diye mırıldanıyor.

"Evet. Sadece büyük, rahat görünümlü bir yatak."

Gözleri beni geçip yatağa bakıyor. "Ama endişelenme Anna. Ben bir beyefendiyim ve yeri ben alırım."

Anna geri adım atıp dönüyor ve kendini korumaya çalışır gibi kollarını kavuşturuyor. "Yerde uyumak zorunda değilsin. İkimiz de yetişkiniz. Paylaşabiliriz." İç çekerek dikkatimi kendine nasıl sarıldığına çekiyor.

Kendini benden mi koruyor? Yoksa sadece bu andan mı? Tanıştığımız ilk gece aramızdaki elektrik gibi çatırdayan aynı çekim vızıltısı odayı dolduruyor. Şu andaki tek fark Anna. Benim kim olduğumu tam olarak bilmediği zamanlar, gece olasılıklarla doluydu. Birbirimizi sonsuza dek tanıyormuşuz ve bu yeni ve şaşırtıcı bir şeyin başlangıcıymış gibi hissetmemize neden olan çılgın bir anlık çekime, kimyaya yakalanmış iki insandık.

Şu anda gardını almış durumda. O bir kale, keskin kenarlar ve kilitli kapılar, ama tüm kariyerimi savunmaları nasıl okuyacağımı öğrenerek geçirdim ve Anna'nın vücut dili bana bilmem gereken her şeyi söylüyor.

O kendisiyle savaşıyor, benimle değil.

Paltomu silkip asıyorum. Onu rahatsız edecek bir şey yapmayacağım ama bu fırsatın kaçmasına da izin veremem. Eğer hiçbir şey olmazsa, belki de bunca zaman yanılmışımdır ve bu inanılmaz kadına olan takıntımı bir kenara bırakmalıyım.

Dikkatlice yaklaşıyorum ama şifonyere yaslanıp ellerimi ceplerime sokarak ona hemen uzanmalarını engelliyorum. Dışarıda rüzgâr pencereye çarpıp kırılacakmış gibi uğulduyor. Nefes alışının düzensiz ritmi dışında tek ses bu.

"Seninle aynı otel odasını paylaştığıma inanamıyorum. Bunun nasıl olduğundan bile emin değilim," diye mırıldanıyor, sesi fısıltının biraz üzerinde. Gözlerimi kaçırıyor, sanki cevaplar ondaymış gibi zemini inceliyor.

"Sen değil misin?" Ses tonumu hafif tutarak alay ediyorum. Şakacı. Tanrım, umarım işe yarar, çünkü içimde bir uçurumun kenarında durmuş, ona bakıyor ve benimle birlikte atlayacağını umuyormuşum gibi hissediyorum. "Her şeyin bir fırtınayla başladığına eminim, sonra bir otel kapasitesi sorunu ve evet, seni tehlikeli havaya göndermek yerine burada kalmanı teklif ettim."

"İyi bir adam olduğun için mi?"

Yüklü bir soru gibi geliyor. Ve neden sorduğunu biliyorum. Ben iyi bir adam değilim. İyi bir adam olsaydım, işimi yapamazdım. Ama bu beni kötü bir adam da yapmaz. Yavru kedileri ve bebekleri severim, pakı benden almaya çalışmadıkları sürece.

Omuz silkiyorum. "Bunun büyük bir mesele olmasına gerek yok. Sandalyeyi ben alırım."

Aşırı doldurulmuş kulüp koltuğuna bakıyor. Televizyon izlemek için yeterince rahat görünüyor, ama orada uyanma düşüncesinin sırtımı ağrıttığını şimdiden hissedebiliyorum. Yerde olsam daha iyi olurdu. "Eğlenceli olacak."

"Eğlenceli mi?" Anna kaşlarını çatır. "Eğlenceyi tanımla."

"Etrafında olmamdan gerçekten hoşlandığını anlamanın ne kadar süreceğini görmek gibi bir eğlence."

Gözlerini deviriyor, "Bilmiyorum."

"Paten kayarken eğleniyor gibiydin," diyorum hafifçe, sandalyeye oturup minderin üzerinde zıplarken. "Biraz havası var ve ayaklarımı sehpanın üzerine koyabiliyorum." Onunla yüzleşmek için ayağa kalkıyorum. "Güvende olman için seni benimle aynı odayı paylaşmaya davet ettim. Eğer bu sandalyeyi benim almam anlamına geliyorsa, sorun değil."

Gözleri benimkilere kayıyor, orada bir parça ateş titriyor. "İyi misin? Yaklaşık iki yüz kilo ağırlığındasın, bacak olarak kullandığın ağaçları saymıyorum bile. Bu işkence olacak."

Sırıtiyorum, çünkü özlemini çektiğim kıvılcım orada. "İki yüz kilo olduğumu mu düşünüyorsun? Gururum mu okşandı yoksa aşağılandım mı bilmiyorum."

Dudakları birbirine yapışıyor ama ağzının köşesi seğiriyor. Bir galibiyet. "Saçmalıyorsun. Ben-" demek istemedim.

"Sorun değil," diye araya giriyorum, kelimeyi vurgulayarak doğruluyorum ve ona doğru dikkatli bir adım atıyorum. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Çoğu istatistik beni tank gibi gösteriyor." Küçük bir podyum dönüşü yapıyorum. "Sanırım Luxx beni mankenlere özgü zarıflığı için istedi."

Gülüyor ama bastırmaya çalışıyor ve çıkan ses duyduğum en şirin homurtu. Yumrukları sıkılı olsa da kolları yanlarına düşüyor. Endişelendiğim kadarıyla bu bir ilerleme. "Sen imkânsızsın."

"Doğru," diyorum, aramızdaki mesafeyi bir başka yavaş adımla kapatarak. Ona ulaşmak istiyorum - bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum - ama yapmıyorum.

Henüz değil.

Karşılığını veren riskler almamla tanınırım ve bir sonraki kumarım oyunun sonucunu değiştirebilirmiş gibi geliyor. "Aramızdaki tüm bu şey imkânsız olmalıydı ama bir şekilde buradayız, birlikteyiz."

Gözlerini kırıştırarak bana bakıyor, kaşları çatık ve kendisiyle girdiği savaşı görebiliyorum. Yüzünün her yerinde, alt dudağını çiğneyişinde ve ağırlığını bir ayağından diğerine verişinde.

"Max..." diyor usulca, sesi göğsümü ağrıtabilecek kadar titriyor.

Tanrım, beni öldürüyor. Elimi saçlarımda gezdirip sert bir kahkaha atıyorum. "Biliyor musun, adımlı öyle bir söylüyorsun ki hem iltifat hem de uyarı gibi geliyor. Seninle nerede duracağımı biliyorum, Anna." Derin bir nefes alıyorum. "Ama yine de seni istiyorum."

Kaşlarını çatıyor, parmakları şimdi saçlarının uçlarıyla oynuyor. "Sadece anlamaya çalışıyorum-"

"Ne istiyorsun?" Teninden yayılan sıcaklığı hissetmek için beni yeterince yaklaştıran bir adım daha atarak onun için bitiriyorum. Yaz gibi kokan ve gözlerindeki fırtına bulutlarıyla çelişen şampuanının hafif kokusunu yakalayabilecek kadar yakın.

Başını tereddütlü bir şekilde sallıyor, şimdiye kadarki en küçük baş sallaması ve orada, şimdiye kadar tanıdığım en sakin kadında gördüğüm kırılmalı neredeyse beni çözüyor.

"Hadi Anna," diyorum, sesim boğuk bir fısıltıya dönüşüyor. "Bununla savaşımaya devam etmek zorunda değilsin."

Yutkunuyor ve köprücük kemiğindeki nabzının hızlı atışını görebiliyorum. "Neyle savaşıyorsun?"

"Bu her neyse." Aramızda bir işaret yapıyorum. Gözlerimiz kilitleniyor ve hava neredeyse gerilimle çatırıyor.

"Bu bir şey değil." Anna'nın sesi ancak fısıltıya dönüşüyor ama kıpırdamıyor.

"Bir şey gibi hissediyorum." Açık teni yanaklarına yayılan allığı gizleyemiyor. "Sen de en az benim kadar meraklıymışsın gibi geliyor."

"Merak mı?" Anna alay ediyor, ama bu zayıf bir girişim ve hala hareket etmediğini fark etmekten kendimi alamıyorum. Beni itip geçmedi, arkasını dönmedi ya da bana alanından çıkmamı söylemedi.

"Evet," diyorum ona doğru son adımı atarken. "Bunu istemiyormuş gibi davranmayı bırakmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. *Beni istemiyormuşsun* gibi davranmayı bırakmanın."

Elim kalkıyor, saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırıyor. Nefesi kesiliyor ve kalbim tekliyor, parmaklarımdan en hafif dokunuşlarla çenesine inmesine izin veriyorum.

İşte bu kadar.

Burası onun karar verdiği yer.

Geleceğimin kararlaştırıldığı yer burası.

"Anna," diyorum, sesim olmak istediğimden daha yumuşak. "Eğer bunu istemiyorsan bana söyle. Söyle, ben de geri çekileyim. Gücenmek yok."

Hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine bakışları ağzıma düşüyor, sadece bir saniyeliğine ama kalbimi yerinden oynatacak kadar uzun. Eli göğsüme gelene kadar hala umut etmeye cesaret edemiyorum, ama beni itmek yerine bedenlerimiz arasındaki boşluğu kapatıyor ve çenesini yukarı eğiyor.

İhtiyacım olan tek izin bu.

Elimi çenesinin üzerinde gezdiriyorum ve duraklıyorum, ona çekilmesi için son bir şans veriyorum. Çekilmiyor. Nefesi kısa, sık patlamalar halinde geliyor ve gözleri geniş, belirsizlikle ve başka bir şeyle titriyor. Göğsümde umut çiçekleri açtıran bir şey.

Dudaklarım onunkilerle buluştuğunda, ilk başta belirsizdi - bir soru, bir cevap değil. Anna tereddüt ediyor, bir kalp atışı, iki, ve ben ona uzaklaşması için yeterli alanı veriyorum. Ama sonra ağzıma karşı iç çekiyor, elleri boynuma dolanıyor ve dünya kendi ekseninde dönüyor.

Öpücüğü derinleştiriyorum, diğer elim beline kayıyor, onu daha yakına çekiyorum, göğüsleri göğsüme yaslanıyor ve içimde eriyor, daha yakına eğiliyor, parmakları gömleğimin kumaşına kıvrılıyor, sanki canını kurtarmak için tutunuyormuş gibi.

Bittim ben. Tamamen ve tamamen.

Dudakları peluş ve sıcak, dokunuşu talepkâr ve dışarıdaki fırtınadan mı yoksa göğsümde kopan fırtınadan mı bilmiyorum ama isteyebileceğim en büyük ödülü kazanmış gibi hissediyorum.

Sonunda ayrıldığımızda bana bakıyor, yanakları kızarmış, nefes alış veriş düzensiz. Kalbimin göğsümde çarptığını hissedebiliyorum ve bunu duyup duymaması umurunda değil. Onun yanında bir daha asla maske takmak istemiyorum.

"Hâlâ emin değil misin?" Soruyorum, sesim boğuk çıkıyor, alaycı tavrım kayboluyor.

Cevap vermiyor. Ama alnını benimkine bastırma şekli, ellerinin hala gömleğimi kavraması, bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Ve uzun zamandır ilk kez, tam olarak olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum.

ANNA

Kalbim kararsızca çarpıyor ve Max'in gömleğini bırakırsam bir ihtiyaç birikintisi içinde eriyip yere düşeceğimden korkuyorum.

Tabii ki inanılmaz öpüşüyor. Elbette şefkatli ve komik, talepkâr ve saygılı olmanın mükemmel bir karışımı. İki yıl önce onunla tanıştığımda tüm bunları biliyordum.

Bilmediğim tek şey adıydı. Ya da kardeşimin nefret ettiği adam olduğu.

Ama ben kardeşim değilim ve ne kadar istesem de, ne kadar yapmam gerektiğini bilsem de, Max Walker'dan nefret etmiyorum.

Bu sefer dudakları benimkilerle buluştuğunda, bu geçici değil. Geri dönüp hiçbir şey olmamış gibi davranmamıza izin veren nazık bir keşif yok. Bu sefer kasıtlı olarak yavaş, yumuşak ve tamamen yıkıcı.

Eliyle ensemini kavlıyor, beni kendine çekiyor ve bir anda aramızda kaynayan gerilim kopuyor, yerini sıcaklıktan başka bir şeye bırakmıyor.

Bir an için her şeyi unutuyorum; onun kim olduğunu, benim kim olduğumu, dışarıdaki fırtınayı. Sadece Max var, onun sıcaklığı, dokunuşu ve bana hissettirdikleri, belki de, sadece belki, bir geceliğine bırakmanın o kadar da kötü bir şey olmadığını düşündürüyor.

Ne de olsa. Kimse bilmek zorunda değil.

"Anna," diye mırıldanıyor ve sesindeki sert ihtiyaçla karnım geriliyor. Ağzı boynumda geziniyor, sıcak nefesi çıplak tenimle alay ediyor. Sırtımdan aşağıya doğru küçük his kırıntıları dalgalanıyor ve kazağım aniden bir fırın gibi hissettiriyor.

"Kazağımı çıkar, Max," diye yalvarıyorum, kollarımı kaldırarak.

Beni sırtıacak kadar uzun süre serbest bırakıyor. "Evet hanımefendi." Çocuksu hevesine neredeyse kıkırdayacaktım, ama sonra elleri eteğin altında, yumuşak

Kumaş ısınmış bedenimi örtüyor ve otel odasının serin havası beni ürpertiyor. Max beklediğimden çok daha büyük bir nezaketle kazağımın boynuna dolanan saçlarımı çözüyor ve kalbim yeniden yerinden fırlıyor.

Başparmaklarının omzumla boynumun birleştiği yerdeki tüy gibi hafif hareketleri bir iniltiyi bastırmamı sağlıyor ve gömleğimi çıkarmaktan başka bir şey yapmıyor. Max'in hissettirdikleri, tatları ve kokuları beni şaşkına çevirirken sinirlerim tepeme çıkıyor, hislerim ateşleniyor. Kar, sedir ve temiz hava gibi kokuyor ve yüzümü göğsüne gömüp derin derin içime çekmek istiyorum.

"Üzerinde çok fazla kıyafet var," diye mırıldanıyorum, siyah tişörtünü bana gösterdiğinden çok daha az teknikle başının üzerinden çekerek. Gülüyor ve inanılmaz göğsü keşfim için çıplak kalana kadar tişörtünü pantolonundan çekmeme yardım ediyor. Parmaklarım teninin üzerinde geziniyor, onun nasıl bir sanat eseri olduğuna hayret ediyorum. Bunun için çalıştığını biliyorum. Sonunda bilenmiş bir makine gibi ve bu gece tamamen benim.

Ellerimi kavıyor ve başımın üzerinde tutuyor. "Orada kal," diyor elleri sütyenimi hızla çıkarırken. Sütyenim düşüyor ve bir adım geri çekilip bana bakarken mavi gözleri karardığında inliyorum. "Tanrım, çok güzelsin, bir tablo gibisin."

Sözlerindeki şefkat karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ama şu anda şefkat istemiyorum, ellerini bedenimde istiyorum. Bunun neden kötü bir fikir olabileceğine dair tüm düşünceleri aklımdan çıkarmasını istiyorum.

"Ben bir tablo değilim, o yüzden bana dokunmaktan çekinmeyin," diyorum birkaç saniye sonra hâlâ bana hayranlıkla bakarken.

"Ellerimin üzerinde olmasından hoşlanıyor musun?" diye soruyor, o karanlık, mükemmel kanatlarından birini kavislendirerek. Başımı salladığımda geriye doğru bir adım daha atıyor ve ben panikliyorum, kollarım düşüyor. "Bekle, bu yanlış yön."

Max başını sallar. "Hayır. Sana dokunmak için can atıyorum ama bunu yaparsam her şey çok çabuk bitecek ve bunun göz açıp kapayıncaya kadar olmasına izin vermeyecek kadar uzun süre bekledim." Ağzı yıkıcı bir sırıtişla yukarı kalkıyor. "Senin tadını çıkaracağım."

Ses tonundaki karanlık vaatle içim sıkılıyor. Kemerini ve altındaki düğmeyi açıyor, ben izlerken fermuarı aşağı çekiyor. Ama sonra duruyor, parmağını kaldırıp küçük bir daire çiziyor. "Arkanı dön, Anna."

Gözlerim onunkilere kilitleniyor. "Ben izlerken pantolonunu çıkarmak için fazla mı mütevazısın, Max?" Mırıldanıyorum.

"Ooh, bir velet. Bunu çok sevdim, bebeğim. Ateşli olduğunda çok tatlı oluyorsun." Tekrar dönme hareketi yapıyor. "Arkana dönmeni istiyorum, böylece tayıını indirdiğinde, bütün gün ağzımı sulandıran o kıcı görebileceğim."

Ses tonundaki emir benim felaketim. Eğer bir gösteri istiyorsa, bunu ona vereceğim. Parmaklarımı kalın kumaşa geçirip popomun üzerinden aşağı doğru kaydırıyorum, gözlerinin üzerimde yanışını hissediyorum. Hafifçe eğilip dizlerime kadar indiriyorum ve sıcak bir el sırtıma inip beni sonuna kadar itince sıcıyorum. Bir ayağını kumaşın köprüsüne takıyor ve aşağıya doğru çekerken iri bedenini benimkiyle temas ettiriyor.

Onu çıplak kıcımda sıcak, sert ve ağır hissedebiliyorum ve eli yanağımı avuçlamak için aşağı kaydığında geriye yaslanıyorum, beni geri çekip etrafımda döndürmeden önce etimi yoğururken çıkardığı inilti sesinin tadını çıkarıyorum. Gözleri odanın loş ışığında parlarken elini saçlarıımın arasına doluyor ve beni bir öpücük için daha kendine çekiyor, kalçasını benimkinin arasına sokuyor.

Dilinin her vuruşunu kalçasıyla yansıtır ve karnıma erimiş bir ısı patlaması gönderiyor. Saçlarıımı tutuşu beni yerimde tutuyor ve bedenim kendi isteğiyle hareket ediyor, bacağına sürtünüyor, tam da onun verdiği yerde baskıya ihtiyaç duyuyor. Max başını kaldırıyor ve göz kapakları ağırlaşarak birkaç saniye beni izliyor. "İşte böyle güzel kız, bana neye ihtiyacın olduğunu göster."

Nefes nefese kalıyorum ve istediğim kaldırıcı elde edemiyorum, bu yüzden göğsüne doğru itiyorum. "Yatak," diye mırıldanıyorum, boşdaki elini kalçama atıp tutuşunu sıkılaştırıyor ve hızını yavaşlatıyor.

"Oraya varacağız, Anna. Sadece şu anda benim için ne kadar vahşi olduğunun tadını çıkarmama izin ver."

Bu ifadeye herhangi bir öfke toplayamadan saçlarıımı gevşetiyor ve yüzümden uzaklaştırıyor. "Hey, senin de beni benim seni istediğim kadar çok istediğini bilmek beni iyi hissettiriyor." Sesi boğuk. "Seni nefessiz bırakan, ıslatan ve acıtan şeyin ben olduğumu bilmek."

Hiç bu kadar kontrolden çıkmış, Max'in deyimiyle bu kadar vahşi hissetmemiştim. "Lütfen, Max. Daha fazla dayanamayacağım."

Anında kollarına atılıp yatağı yatırılıyor ve ağır, serin kumaşa gömülüyorum. Sabırsızlıkla dirseklerimin üzerine çıkıyorum ve açgözlülükle üzerimde diz çökmesini, siyah saçlarının alına düşmesini izliyorum. Max

Kalçalarını yatağa sabitledi, dilini karnında gezdirmeden önce her bir kalça kemiğıme yakıcı bir öpücük bıraktı.

"Lezzetli." Bana sokuluyor ve her erkeğıe yasak olması gereken kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Şeftali ve krema gibi kokuyorsun." Göbek deliğimin altındaki hassas deriyi ısıyor ve ben ciyaklıyorum. "Bu ses hoşuma gidiyor ama bakalım sana çığlık attırabilecek miyim?"

Ben tepki veremedem bir meme ucunu ağızına alıyor, dili sert tepeyi okşuyor ve ciğerlerimden nefesimi çalıyor. Bacaklarımın arasındaki ağı büyüyor ve omuzlarımın yataktan kalkmasına neden olan keskin ısırıklarla ve vücuduma zevk fırtınaları gönderen uzun, uyuşturuu emişlerle beni kızdırırken karnım nabız gibi atıyor.

Max'in dudakları her yerde, neredeyse çıldırtıcı bir hassasiyetle vücudumun haritasını çıkarıyor. Altında yanıyorum, her sinir ucu yanıyor ama yine de asla yetmiyor. Elleri, ağız - beni tam sınırda tutuyor ve ona durması için mi yoksa asla durmaması için mi yalvaracağımı bilemiyorum.

"Büyüleyicisin," diye mırıldanıyor, sesi tenimde titreşen alçak bir gümbürtüye dönüşüyor. Dudakları göğsümün kıvrımlarında geziniyor, yumuşak ve kasıtlı, sanki benim tadıma bakıyormuş gibi. "Her santimin mükemmel."

Vücudum kızarıyor. Daha önce hiç kimse bana kendimi bu kadar değerli hissettirmemişti, hele ki gökler tarafından oyulmuş gibi görünen bir adam. Kendimi çıplak hissediyorum ve bunun kıyafet giymediğim gerçeğıyle hiçbir ilgisi yok. Bu çok fazla ve neredeyse durmak istiyorum çünkü bu sadece seksle ilgili olmalı. Gezegendeki en ateşli hokey oyuncusunun yatakta ne kadar iyi olduğunu öğrenmek üzereyim ve sonra belki onu sistemimden çıkarabilirim.

Ama bu sadece seks değil. Bana değerli, tapılmaya değer bir şeymişim gibi baktığında değil.

İtiraz etmeye çalışıyorum, sesim titreyerek beni olmamam gerektiğini bildiğim bir yere düşüren bu samimiyet bulanıklığını durdurmaya çalışıyorum. "Yapmak zorunda değilsin-"

"Şşşt. Evet, biliyorum." Gözleri benimkilerle buluştuğunda alev alev yanıyor. "Bunu duymaya ihtiyacın var, Anna. Bunu duymayı hak ediyorsun. Ve bunu senin de hissetmeni sağlayacağım."

Ben daha cevap veremedem ağız meme ucuma tekrar yaklaşıyor ve nefesim kesiliyor, kalçalarım istemsizce sarsılıyor. Dili hassas tepe noktasına doğru fiske vuruyor, parmaklarımın saçlarının arasından geçerek onu daha yakına çekmesine neden olan hınzır bir alay.

"Max..." İsmi nefes nefese bir iniltiyle çıkıyor.

Bana sırtacak kadar geri çekiliyor ve ıslak meme ucuma serin bir hava üflüyor. "İşte böyle. Adımı bir daha böyle söyle."

İtiraz etmek istiyorum ama sonra eli yan tarafıma kayıyor, parmakları diğer göğsümü avuçlamadan önce kaburgalarımın üzerinde geziniyor. Başparmağı oradaki sıkı tomurcuğun üzerinde geziniyor ve beynim kısa devre yapıyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor, ağzını diğer tarafa götürerek. "Çok duyarlı. Beni öldürüyorsun, Anna."

Daha önce hiç bu kadar ciddi görüldüğünü sanmıyorum ve bunu fark etmek içimi acıtıyor. Ciddiydi. Her kelimesinde.

Ve sonra dişleri tenimi sıyrıyor, içime doğru bir şok dalgası gönderen nazik bir sıyrık. İnliyorum, kalçalarım ona doğru kayıyor, sürtünme arıyorum, karnımda aşağı doğru kıvrılan gerginliği hafifletecek herhangi bir şey arıyorum.

"Sabır," diyor, ses tonu çileden çıkaracak kadar kendini beğenmiş, karnımdan aşağıya doğru öpücükler kondururken. "Sana acele etmeyeceğimi söyledim. Muhteşem vücudunun her bir titremesini ve dalgalanmasını hissetmek istiyorum." Karnımı yalıyor. "Her bir çığlığı yutacağım ve sonunda tatlı amının sikimin etrafında kenetlendiğini hissettiğimde, kendimi tutamayacağım, ama şu anda acele etmemize gerek yok."

Evet, kesinlikle acelemiz var diyecek oluyorum ama o çoktan orada, kirli sakalı kalçamın iç tarafına değiyor, elleri bacaklarımı birbirinden uzaklaştırıyor ve tüm tutarlı düşünceler beynimden uçup gidiyor.

"Max-"

"Anna," diye mırıldanıyor ve dizimin iç kısmına bir öpücük konduruyor. "Seni yakaladım."

Bunu söyleme şekli, çok kararlı, çok emin, kalbimin sıkışmasına neden oluyor. Ve sonra ağzı üzerimde ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğinden başka bir şey düşünemiyorum.

Dili yavaşça, kasıtlı olarak hareket ediyor, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi. Bana karşı mırıldanıyor, titreşim içimde erimiş bir şeyleri harekete geçiriyor. Dili narin kıvrımımın her iki yanını yaladıkça kalçalarım huzursuzca kayıyor, her yavaş sürükleyişte içimdeki ısı parlıyor.

"Tatlı," diye mırıldanıyor, sesi boğuk ama yine de hınzır. "Çok tatlısın, Anna. Tıpkı olacağını bildiğim gibi." Kalçalarımı sıkıca kavıyor ve hınzır bakışı için beni yerimde tutuyor. Klitorisimin etrafında önce yavaşça, sanki hangi hız ve baskının beni ellerinin altında gerdiğini tam olarak öğreniyormuş gibi dönüyor, sonra kalçalarım başının etrafında titremeye başladığında hafif ve hızlı.

"İyi bir kız gibi benim için boşalacak mısın?" diye soruyor, parmakları içime girip beni gererken dişleri iç uyluğumda keskinleşiyor. Kukum bu istila karşısında kasılıyor ve o alçak, samimi bir sesle hırlıyor. "Bu çok iyi, bebeğim. Tekrar hissetmeme izin ver." Ve sonra ağzını tekrar bana doğru indiriyor, vücudum kasılırken, sırtım çarşaflara doğru eğilirken ziyafet çekiyor. Saçlarını çekiyorum, yüzüne sürüyorum ve sanki vücudumu benden daha iyi tanıyormuş gibi beni teşvik ediyor.

Şu anda, olabilir.

Ellerim çarşafları yumrukluyor, kalçalarım istemsizce kalkıyor, ama beni güçlü bir eliyle yere mıhlıyor, yıkıcı bir hassasiyetle üzerimde çalışırken beni yerimde tutuyor.

"Bırak," diyor, sesi bir emir gibi, sert ve alçak. "Seni yakaladım."

Ve Tanrım, öyle de yapıyor. Dili ve parmakları birlikte çalışıyor, dünya ondan başka bir şeye daralana kadar beni daha da yükseğe çıkarıyor. Kirli sakalının kalçalarımın sürtünmesi, ağzının sıcaklığı, dudaklarından dökülen sessiz, pis övgü - hepsi çok fazla ve yeterli değil.

"Yapamam," diye soluk soluğa kalıyorum, ama ne demek istediğimden emin değilim. Neredeyse çok fazla.

"Evet, yapabilirsin," diyor Max, sesi karanlık ve emin. "Yapacaksın. Çok yakınsın. Bunu hissedebiliyorum."

Kelimeler ağzımdan dökülene kadar yalvardığımın farkında bile değilim: "Lütfen, Max, ben-"

Ve sonra parçalara ayrılıyorum, zevk bir dalga gibi yükseliyor, kırılmadan önce ve vücudumda şimşekler çakarken onun adını haykırıyorum.

Dokunuşu yumuşuyor ama durmuyor, son titrememe kadar beni çalıştırıyor, kulağa iğrenç bir şiir gibi gelen cesaretlendirici sözler mırıldanıyor.

Sonunda kendime geldiğimde, orada, bana doğru eğilmiş, alnını alnıma dayamıştı. Gülümsemesi yumuşak, gözleri çok yakından incelemek istemediğim bir şeyle parlıyor.

Çünkü o zaman yüz ifademin de aynı şeyi ortaya koyduğunu kabul etmek zorunda kalabilirim.

"Gördün mü?" diye fısıldıyor. "Sana göz kulak olacağımı söylemiştim."

Nefes nefese gülüyorum, ellerim omuzlarını bulup onu daha yakına çekiyor. "Kendinle çok gurur duyuyorsun, değil mi?"

"Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmam," diye itiraf ediyor, sırtı genişliyor. "Ama henüz işim bitmedi."

Cevap veremeden beni öpüyor, yavaş, derin ve tutamayacağı sözlerle dolu. Ama şu anda, beni yatağa bastıran ağırlığı ve yüzümü değerli bir şeymişim gibi çerçeveleyen elleri umurumda değil.

Dünyanın geri kalanı yok. Sadece Max var.

MAX

Sadece güzel yüzüne bakmak için hafifçe geri çekiliyorum. Onun vücudu altımda doygun ve rahatlamaş, benimki ise ihtiyaçla titreşiyor. Onu kollarımın arasına almak, ona yaptığım şey yüzünden vücudunun titrediğini hissetmek - adımı haykırdığını duymak... Bu mutluluk. Şu anda mutlu bir şekilde ölebilirim, bundan daha ileri gidemem.

Anna'nın nefesi beni çılgına çeviren o yumuşak, küçük kesik kesik kesiliyor ve ben ona dokunmadan edemeyerek yanağını okşuyorum. Uzun kirpiklerinin arkasından bana bakıyor ve sanki ruhumun her katmanını soyuyor.

"Max," diyor usulca, elleri sırtımda geziniyor. Bacaklarını açıyor ve ben onun yumuşaklığına kaymaktan ve içimde yanan ateşi serbest bırakmaktan başka bir şey istemesem de, hiçbir şeyi riske atmıyorum.

Vücudunu çıılçıplak soydum ama her şeyiyle içinde olmasını istiyorum. "Bana bunu istediğini söyle," diyorum kısık sesle, kelimelere ihtiyacım var.

Beni bir öpücük için aşağı çekiyor ve bir dakikalığına teslim oluyorum, ağzımın dudaklarının yumuşaklığını yağmalamasına izin veriyorum. Kalbim çarpıyor ve kalçaları yukarı doğru kayarak beni ararken sikim girişini sıyrıyor. Bu tatlı bir işkence ve onun ıslaklığına karşı kayarak, umutsuzca sert ve hızlı bir şekilde iterek alay ediyorum, ama geri çekiliyorum.

Kendimi tutuyorum, onun hayal kırıklığıyla miyavlaması sikimin seğirmesine neden oluyor. "Söyle, Anna."

"Sana yalvarıyorum..." diye inliyor.

Başımı sallıyorum. "Bana ne istediğini söyle, güzel kız." Onu yerinde tutuyorum, parmaklarım şakaklarına dayanıyor, böylece doğrudan bana bakmaktan başka bir yere bakamıyor. Altın rengi gözleri ihtiyaçtan sersemlemiş. "Bana kimi istediğini söyle." Kelimeleri neredeyse ısırarak geri alıyorum, içindeki kırılmalığı duyacak diye korkuyorum.

ama bunu -onu- çok uzun zamandır istiyordum ve şu anda ondan bu taahhüde ihtiyacım var.

İstediğim taahhütlerin geri kalanı için daha sonra endişeleneceğim.

Gözleri karararak yanık bakır rengini alıyor ve dudaklarını yalıyor. "Seni istiyorum, Max. Seni içimde istiyorum."

İnliyorum, kelimeler göğsümde bir şeyleri serbest bırakıyor ve ağzımı tekrar onunkine bırakıyorum. İnliyor, saten kalçalarının arasına yerleşebilmem için bana doğru kayıyor. Amına bastırıyorum, çok sıcak ve ıslak ve yavaşça sıkılığına giriyorum. Bu bir alay ve ben sığ bir şekilde iterken tırnakları sırtımı kazıyor, sadece ikimizin de nefesini kesecek kadar sürtünme var, ama içimde oluşan acıyı tatmin edecek kadar değil.

"Daha sert," diye fısıldıyor, tırnakları kaslarıma batıyor, aletimin kabarmasına neden olan enfes bir zevk-acı, ama bedenimi biliyorum ve istediğim son şey onu incitmek.

Felç geçirmek üzere olduğumu düşünmeme rağmen hâlâ devam ediyorum. "Çok iyi gidiyorsun tatlım, sikimi bu kadar kolay alıyorsun. Sadece biraz daha sabırlı ol."

"Daha yeni bitirdim," diye feryat ediyor, amı sikimin ucunu sıkıca kavırıyor.

Tanrıya şükür, çünkü bunu bir daha yaparsa, daha başlamadan boşalacağım.

Nefesimi kontrol etmeye çalışarak bir santim daha sokuyorum. "Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum, göğsündeki pembe kızarıklığın o etli meme uçlarının koyu pembesiyle eşleştiğine dikkat çekerek. "Çünkü ben de daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Tekrar yer değiştiriyorum, aramıza uzanıyorum, parmaklarımı ıslaklığı boyunca yavaşça kaydırıyorum. Klitorisini okşuyorum, sonuna kadar kaymamı sağlayan ıslaklığın hücumunu hissediyorum ve başım, sıcak, ıslak ipek gibi, amının horozumun etrafındaki cennetsel sıkışma şekliyle geri düşüyor.

"Kahretsin, Anna, çok mükemmel hissediyorsun."

Parmaklarım etrafımda ne kadar gergin olduğunu hissediyor ve altımda titreyip yaylanana kadar etini işliyorum. Şu anda benim için önemli olan tek şey onun zevki. Yatağa her uzandığında, kendine her dokunduğunda, ona nasıl hissettirdiğimi hatırlamasını istiyorum.

O beni iki yıl önce sahiplendi, şimdi de ben onu sahipleniyorum.

"Sen iyi misin?" Sadece nefes almak bile beni öldürüyor olsa da soruyorum.

Nefesi kesiliyor ve o uzun bacaklarını etrafıma sarıp beni kendine çekiyor. "İyiden de öte. Bırak beni, Max."

Sözlerimi bana papağan gibi tekrarlarlarken göğsümde bir şeyler gevşiyor ve sertçe itiyorum, çekirdeğinde başlayan dalgalanmaları hissediyorum. İhtiyacım olan tek teşvik buydu. İlk başta yavaşça hareket etmeye çalışıyorum, sadece gözlerinin hareketle nasıl çırpındığını görmek için kalçalarımı yuvarlıyorum, ama kısa süre sonra bana tutunuyor, daha fazlası için çaresiz ve geri çekilemiyorum.

İçine girip çıkıyorum, onu yatağa çarpıyorum, ama o her seferinde kalçalarını esneterek beni karşılıyor. Hızımı artırıyorum, omuriliğimin tabanında gerginliğin arttığını hissediyorum. Anna sanki bunu daha önce binlerce kez yapmışız gibi ayarladığım ritme uyuyor.

Eğer bana kalırsa, bunu binlerce gece boyunca yapacağız. "Max," diye nefes alıyor, gözleri vahşi, sarı saçları Yıldız ışığı gibi yastık. "Bu çok iyi."

Sözleri üzerimden akıp gidiyor, kalbimdeki her küçük boşluğu söylemedikleri ile dolduruyor. *Biz* çok iyiyiz. İçimde bir şeyler değişiyor. Aynı anda hem korkunç hem de harika bir şey.

"Adımı tekrar söyle," diye mırıldanıyorum ve sesimdeki yoğun ihtiyacı duyabilmesi umurunda değil.

"Max."

"Çok iyisin, bebeğim." Kalçaları geriliyor ve vücudundaki gerginliği, amındaki dalgalanmaların sikimin etrafında titreştiğini hissedebiliyorum. Önce onun boşalmasına ihtiyacım var. Bir elimi tekrar aramıza sokup onu açıyorum ve kalçalarımın açısını değiştiriyorum, böylece her bir hamle o hassas tomurcuğa çarpıyor. Kasıtlı olarak, o aklını kaçırana kadar derin, doğrudan itişlere odaklanıyorum, adım dudaklarından beni bir tanrı gibi hissettiren bir litanyada düşüyor.

"Benim için gel," diye homurdanıyorum, yumuşaklığına vururken onu yatağa sürüklüyorum.

Çılgılığı kulağımda yankılanıyor, orgazmı ona çarpıyor, benimkini tetikliyor, etrafımda kenetlenirken vuruşlarım artık düzensiz, nefesim kesilene kadar beni sağlıyor, beyaz ateşli zevk ikimizi de sararken kendimi onun içine gömüyorum.

Onu ezmeden önce kendimi tutuyorum, dirseklerime kadar alçalıyorum ve burnuna bir öpücük bırakıyorum. Gözleri kapalı ve sığ nefesleri benimkilerle eşleşiyor. "İyi misin?" Uzun saniyeler boyunca hareket etmeyince soruyorum. Uzun saç tellerini yüzünden uzaklaştırıyorum.

Gözlerini aralıyor ve usulca gülümseyerek başını sallıyor. "Mmm-hmm. Sen mi?"

"İyiden de öte."

Az önceki sözlerini ona geri verirken gülüyor ve sesi çan sesine benziyor.
Tanrım, çok kötüyüm.
Ama hiçbir şeyi değıştirmezdım.

ANNA

Komodinin üzerindeki telefonumun yumuşak vızıltısıyla **uyandım**. Mutluluk dolu bir an için sıcak ve rahatım, mükemmel bir battaniye kozasına sarılmışım, başım sağlam, sabit bir omuza yaslanmış. Sonra tam olarak nerede olduğumu ve kiminle olduğumu hatırlıyorum.

Gözlerimi açıyorum ve Max'in yanıma yayılmış görüntüsü odada kalan azıcık havayı da alıyor. Kolları üzerimde, ağır ve koruyucu, yüzü rahat ve uykuda tamamen korumasız. Koyu renk kirpikleri elmacık kemiklerine doğru yayılıyor, kirli sakalları sabahın yumuşak ışığını yakalıyor. Bir insanın sabahın ilk saatlerinde bu kadar güzel görünmesi nasıl mümkün olabilir? Bu neredeyse haksızlık.

Vızıltı tekrar geliyor ve sarsılarak telefonumu arıyorum.

Felix.

Panik beni öyle bir sarıyor ki nefesim kesiliyor.

Max'in kolunun altından dikkatlice sıyrılıyorum, sıcaklığını aniden kaybetmek beni titretiyor. Zihnim yarışıyor, pişmanlık içime işliyor -Ama düşündüğüm sebeplerden dolayı değil. Dün gece bir hata değildi. Max... inanılmazdı.

Tatlı. Sevecen. Hayal ettiğim gibi değil.

İki yıl önce tanıştığım adam çekici ve harikaydı, ama bu onun Max Walker olduğunu öğrenmeden önceydi. Max Walker, insanların üzerine düştüğü adam. Bir kadını -ya da şöhretine bakılırsa *kadınları*- yalnız yakaladığında diz çöküp kendisine tapınmasını bekler diye düşünmüştüm. Onun bencil olmasını beklerdim; partnerinin iyi vakit geçirip geçirmediğiyle ilgilenmeyecek türden bir adam.

Ama beklentilerim tamamen yanlış. Her yönden.

Max patenlerimi bağlamak, elimi tutmak ve düştüğümde beni yakalamak için zaman ayıran bir adamdı.

Ve düşmekten korkuyorum.

Max'le birlikte olmak iyi hissettiriyordu. Çok iyi. Sanki kalbim bir gecede üç beden büyüdü ve şimdi onunla ne yapacağımı bilmiyorum.

Telefonum tekrar çalıyor ve beni geri çekiyor. Telefonu kaptığım gibi banyoya koşuyorum ve cevap vermeden önce kapıyı arkamdan usulca kapatıyorum. "Hey, Felix."

"Anna? Sesin neden bu kadar garip geliyor?" Sesi keskin ve şüpheli. Aynada kendime bakıyorum -saçlarım dağınık, yüzüm kızarmış- ve irkiliyorum.

"İyiyim, sadece beni uyandırdın," diyorum hızlıca, esneme numarası yaparak. "Sen iyi misin? Her zaman erken kalkıyorsun."

Bütün gece ayaktayken olmaz. "Ben iyiyim, sadece şu işle meşgulüm."

Felix homurdanır. "Doğru, Max Carter gösterisi. Luxx ona bir kral gibi mi davranıyor?"

"Onun gibi bir şey," diyorum dikkatlice, sesimi alçaltmaya çalışarak.

"Seni rahatsız etmiyor, değil mi? O herif, beni altına almak için her şeyi yapar.

Tenimi. Ve ona doğru gülümseyen her şeyi becerir, bu yüzden arkadaşlarınızı uyarın. Cazibesini anlamıyorum ama kadınlar sırf onları alt edebilmek için bu adam için sıraya giriyor."

Mide bulantısı karnımda yuvarlanıyor ve bir kalçamı banyo tezgahına yaslıyorum. "Tam olarak bekâr sayılmazsın, Felix." Sesim amaçladığımdan daha keskin ve dudagımı ısıırıyorum.

"Anya? Neden onu savunuyorsun?"

"Değilim... sadece, hepiniz hokey oyuncusunuz, değil mi? Sanırım bu işin doğasında var." Rahatsızlığımı üzerimden atmaya çalışarak nefes veriyorum. "Neyse, ne var ne yok?"

"Sen söyle," diyor Felix. "Mesajlarıma cevap vermedin. Noel planlarını anlamaya çalışıyorum ama seni bulmak imkânsız. Viyana'ya mı uçmalıyım, yoksa buraya mı geliyorsun? Biliyorsun bunu hep birlikte yaparız."

Suçluluk duygusu göğsümde düğümleniyor. Anne ve babamız öldüğünden beri Noel hep bizim olayımız oldu - sadece ikimiz, birlikte çözmeye çalıştık. Ve işte buradayım, geceyi onun en büyük düşmanıyla geçirdikten sonra bir otelin banyosunda saklanıyorum.

"Henüz bilmiyorum," diyorum, sıradan görünmeye çalışarak. "İşler çok yoğun." "Tahmin ediyorum, ama o pislige bir süre daha katlanmak zorundasın.

birkaç gün. Yaptığın işte çok iyisin. Terfiyi alacaksın.

Sadece... nefes al. Ve Max Walker'dan olabildiğince uzak dur."

Max'in birkaç gün içinde ayrılacağını hatırlattığımda ne hissedeceğimi bilemiyorum. Yine de kesinlikle bir şey söyleyemem - Felix şirketimin bu kampanyada Max ile birlikte çalışacağını duyunca aklını kaçırdı. Konuşmayı kasıtlı olarak tekrar ona yönlendiriyorum. "Sende durumlar nasıl?"

"Anladığım kadarıyla konuyu değiştiriyorsun," diyor ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Bak, terfi aldığında Amerika'ya geri dönmeyi planlıyorsun, değil mi?"

Parmaklarımı tezgâha vuruyorum. "Evet, şirketin Kuzey Amerika şubesinde. Yani orada üslenebilirim." Viyana'yı seviyorum ve Avusturya'yı özleyeceğim ama ailelerimiz yokken ve Felix NHL'de oynarken, yoğun programına rağmen onun yanında olmayı tercih ederim.

"Neden Noel için buraya gelmiyorsun? Benden daha fazla izin alıyorsun ve Noel arifesine çok yakın bir zamanda evimde bir maçım olacak. O zaman yolculuk berbat olur, eğer sorun olmayacaksa..."

"Benim için fark etmez." Uçuşumu ayarlamak için aklıma bir not alıyorum. "Sanırım oradayken bir daire bile arayabilirim."

"İşte, içinde olman gereken zihniyet bu - işi zaten almışsın gibi davran." Birkaç dakika daha sohbet ediyoruz ve bana koçluğunu yaptığı çocuk hokey takımı için Viyana'dan getirmem için en sevdiği çikolata ve bisküvilerin bir listesini veriyor.

"Pekâlâ, antrenmana gitmeliyim. Max Walker'dan uzak dur."

"Onu neredeyse hiç görmedim." Gülmeye zorluyorum, göğsümdeki suçluluk duygusu beni ezmekle tehdit ediyor. "Biletimi alır almaz sana haber veririm."

Vedalaşıyoruz ve telefonu kapatıp yansımana bakıyorum. Yanaklarım kızarmış, saçlarım dağılmış ve kalbim... kalbim iki yöne çekiliyormuş gibi hissediyor.

Odaya geri döndüğümde Max'in görüntüsü beni durduruyor. Yatak başlığına yaslanmış oturuyor, battaniyeler beline dolanmış, çıplak göğsü tüm çıplaklığıyla ortada. Bir dergiye aitmiş gibi görünüyor - geniş omuzlar, belirgin kaslar, onu daha da mükemmelleştiren birkaç silik yara izi. Saçları dağınık ve beni gördüğünde dudakları yavaş, tembel bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Günaydın," diyor, sesi uykudan pürüzlü.

Midem alt üst oluyor ve bunun için hemen kendimden nefret ediyorum. Ne kadar iyi görüldüğünden ve o güçlü kollarına sürünmek istediğimden nefret ediyorum.

Az önce kardeşimle yaptığım konuşmayı.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum, gözlerini kaçırarak.

Eliyle bir önceki geceden kalma buruşuk kıyafetlerimi gösterip sırtıyor. "Bugün yine podyuma mı çıkacaksın yoksa biraz daha rahat bir şeyler mi istersin?"

"Başka bir şeyim yok," diyorum ve bu odadan utanç yürüyüşü yaparak çıkacağımı fark ediyorum. Suçluluk ve pişmanlık pençelerini göğsümün biraz daha derinlerine saplıyor.

Max yorganı üzerinden atıyor ve bacaklarını yataktan sıyrarak bavuluna doğru ilerliyor. Çıplak vücudunu görünce ağzım kuruyor. Bu adam gerçekten gerçek olmamalı.

"İşte," diyor, bana bir tişört ve bir eşofman altı fırlatıyor. "Bunları dene. Pantolonun içinde büzme ipi var."

Onları yakalıyorum, kumaş yumuşak ve yıpranmış ve nedense bana kıyafetlerini ödünç vermesi göğsümü ağrıttıyor. "Teşekkürler."

"Sorun değil," diyor, rahat bir gülümsemeye şifonyere yaslanarak. "Bugün için planın nedir?"

"Bilmiyorum," diyorum hızlıca, tişörtü başımın üzerine çekerek. Onun gibi kokuyor, sıcak ve temiz ve bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Max Walker'ın görünüşü, kokusu ve hissi beni fazlasıyla rahatlatıyor. "Havanın durumuna göre değişir."

"Ben biraz daha buz pateni yapmaya hazırım," diyor ve yavru köpek sırtışı benim de gülümsememi tetikliyor.

"Eminim öyledir. Bugün pazarda olacağız, belki kampanyanın o bölümünü tamamladıktan sonra buza çıkabilirsiniz."

"Benimle kayacaksın, değil mi?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bana iyi vakit geçireceğine söz vermiştin."

Sıcaklık yüzümde gezinirken yatağa bakıyorum. Bakışımı yakalıyor. "Zamanımın geri kalanını burada, yatakta geçireceğim için mutluyum. Manzara oldukça inanılmaz." Kaşlarını oynatıyor, ben de kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Ama madem beni dışarı çıkmaya zorluyorsun, en azından kaymama izin ver."

Max'le daha fazla zaman geçirme düşüncesi kalbimi yerinden oynatmamalı, özellikle de kardeşimle yaptığım görüşmeden sonra, ama onun rahat gülümsemesini içime çekerken uçtuğumu hissediyorum.

"Patronum senin mutlu olmanı istiyor," diyorum.

Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Peki ya sen? Sen mutlu musun?"

Soruyu duymazdan geliyorum ve onun kıyafetlerinin içine giriyorum. Onun gibi kokan şeyler giymek normal, rahat ve çok samimi hissettiriyor ve Felix'in Max'in kadınlarla olan ünü hakkındaki sözlerini kafamda duyarak büzgü ipini sıkıca çekiyorum. Belki de o kadar çok tek gecelik ilişki yaşıyor ki, ertesi sabah odasından çıkan tüm kadınlara dağıtmak için fazladan kıyafetlerle hazırlıklı seyahat ediyor. Ağzımdaki ekşi tadı yutuyorum ve perdeleri açmak için dönüyorum.

"Bugün için temiz kıyafetler almak üzere eve gitmem gerekiyor," diyorum ve yavaşça alana tuz yayan kamyonlara bakıyorum.

Kaşlarını çatarak arkamdan geliyor ve ellerini kollarıma koyuyor. "Dışarısı hâlâ buz tabakası."

"İyi olacağım," diyorum, onun sıcaklığına geri yaslanma dürtüsüne direnerek. "Olmaz," diyor beni hafifçe sıkarak. "Ben de onunla geliyorum. sen."

"Yapmak zorunda değilsin-"

Alnıma bir öpücük bırakıyor. "İstiyorum," diye araya giriyor, sesi nazik ama inatçı. "Aksi takdirde, sen dönene kadar endişeleneceğim."

Sözleri havada asılı kalıyor ve bir an için ne diyeceğimi bilemiyorum. O çileden çıkarıcı, tatlı, imkânsız ve yanında gardımı indirebileceğim dünyadaki en kötü insan.

"Max, bu ..." Aramızda bir işaret yapıyorum, "Olan şey sadece bir kaçamaktı, değil mi?"

Nefesimi tutuyorum, duymak istediğim cevaptan tam olarak emin değilim. Max bir dakika boyunca bana bakıyor. "Böyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor.

Başımı sıkıca sallıyorum. "Kesinlikle. Eğlenceliydi, beni yanlış anlama ama yarın gidiyorsun ve bunu unutman daha iyi olur." Ağzının etrafındaki çizgilerin derinleşmesini izlerken kelimeler ağzımda acı bir tat bırakıyor.

"Olanları unut." Sesi düz.

Ama bir yanım, belki de onu içeri almanın dünyadaki en kötü şey olup olmayacağını merak ediyor.

Yine de kendime hatırlatıyorum, o Max Walker. Ve unutmayı göze alamam.

Bu.

ANNA

Buz patenlerimin altında pürüzsüz ve nihayet Felix'le konuşmamdan beri beni tüketen suçluluk duygusundan sıyrılmaya başlıyorum, Max arkasını dönüp rahat sırtışıyla beni düzeltip elini 'buraya gel' hareketiyle sallarken kendimi süzülüşte kaybediyorum. Bacaklarımın arasında bir sancı var ve vücudumun ona verdiği tepkiye engel olamıyorum.

Evime vardığımızda, onu içeri davet etme konusunda biraz garip hissettim. Otelden ayrıldığımızdan beri sessizdi ve bunun benim bunun sadece bir gecelik bir ilişki olduğunu söylememle bir ilgisi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Gerçi bunun olabileceğini düşünemiyorum. O Max Walker. Bir sürü tek gecelik ilişki yaşamış olmalı. Peşinde olmadığım için mutlu olmalı.

Her ne kadar bunun sadece bir kaçırmak olduğunu söylesem de, kalbimde asla öyle hissedeceğimi sanmıyorum. Max gibi birini nasıl unutabilirim ki? O kadar büyük ve varlığı o kadar hükmedici ki, rahat dairemde onu görmeden asla etrafıma bakamayacağımı biliyorum. Pembe zencefilli kurabiye dekoruma hayran kaldıktan ve Felix'le çekilmiş çocukluk fotoğraflarıma sırttıktan sonra, kanepeden en sevdiğim battaniyemi çekti ve Noel ağacımın ışıltısı altında bedenimi tekrar kendi bedeni yaptı.

Öğleden sonraki çekimi yönetirken Ernst, Max ve modelin dün gece Max ve benim yaptığım kadar iyi uyum sağlayamadığından şikayet etti ve göğsümde yayılan küçük memnuniyet sancılarına engel olamadım.

Dürüst olmak gerekirse, Ernst'in ne dediğini anlayabiliyordum - birbirlerine karşı kibar olsalar da, mükemmel muhteşem karton kesitler gibiydiler. Bu konuda mutsuz olduğumu söyleyemem. Felix'in sözleri bütün gün düşüncelerimi böldü ve Camila kampanya için ortaya çıktığında omzumda çirkin yeşil bir canavar oturuyormuş gibi hissettim. Max'in onun

Her zamanki cilveli halinden eser yoktu ama Ernst'in mükemmel atışları bir an önce yapmasını, böylece biraz buzda kalabileceğini söyleyerek iş yapıyordu.

Benimle gel.

Max bir şeyi kafasına koyduğunda, onu yapar. Ernst onu mükemmel bir denek ilan etti ve bir takvim çekmeyi düşünüp düşünmediğini sordu. Bu noktada Max'in sektördeki en huysuz ve egoist fotoğrafçılardan birini etkilemeyi başarmasına şaşırmadım bile.

Biraz daha hızlı itiyorum, öne geçerken uzanmış kolunu fırçalayarak geçiyorum. Arkamdan Max'in kahkaha sesleri gelirken gülümsemeden edemiyorum. Ceketimin arkasından tutup beni nazikçe geri çekiyor, böylece el ele tutuşmuş oluyoruz ki Noel müziğinin arasından hevesli bir sesin yükseldiğini duyuyorum. "Aman Tanrım, sen... Vegas Titanium'dan Max Carter mısın?"

Amerikan aksanına şaşıarak şöyle bir bakıyorum, kırk yaşlarında bir adam pistin kenarında duruyor, yanında da gözleri fal taşı gibi açılmış, hokey diskini altın gibi tutan genç bir çocuk. Max'in adı bir hoparlörden bağırılmış gibi; kafalar dönmeye başladı bile ve kalabalığın bir kısmı mırıldanmaya başladı. Harika.

Max beni kenara çekip zahmetsizce gülümsüyor. Telefonlarını kaldıran insanlara doğru gözünü bile kırpmıyor. Belli ki bunu yüzlerce kez yapmış. Küçük çocuğun gözleri Noel Baba'yı görmüş gibi parlıyor.

"Sen Max Carter mısın?" diye soruyor, sesi umutlu. "Hokey oyuncusu gibi mi?"

Max çocuğun hizasına çömeliyor ve sırtıyor. "O benim. Peki senin adın ne?"

"Danny," diyor çocuk, babası işaret edince utangaç bir tavırla elini uzatıyor. Max elini tutup nazikçe sıktıktan sonra Danny'nin diğer elindeki pakı fark eder.

"Sen de mi hokey oyuncusun?" Max pakı göstererek sorar.

Danny başını sallıyor, gözleri parlıyor. "Evet, babam ve ben dünya gençler maçını izlemek için buradayız ve gerçek bir hokey oyuncusuyla tanışma ihtimalime karşı bunu getirdim."

Max gülerek pakı alır ve paha biçilmez bir esermiş gibi elinde evirip çevirir. "Danny, sana küçük bir sır vereceğim." Öne doğru eğiliyor ve küçük çocuğun gözleri kocaman açılıyor. "Eğer bir sopan varsa ve bir çift bot yerine paten giymeyi tercih ediyorsan, gerçek bir hokey oyuncusun demektir."

Danny sırtıyor. "Bir sürü sopam var. Ve bir Titanyum tişörtüm var!"

"Diskini imzalamamı ister misin?"

Kendisi de yıldızlara vurulmuş olan baba bir kalem çıkarıyor ve Max onlarla sohbet ederken, diski imzalayıp birkaç hokey tüyosu verirken, daha dün Max'in sadece bir ilgi orospusu olduğunu ve seyircileri etkilemeye ihtiyacı olduğunu düşünerek ne kadar alaycı olabileceğimi düşünerek onu izliyorum.

Kesinlikle kendine has bir havası var ama daha önce fark etmediğim bir samimiyeti de var. Danny Max'le en iyi arkadaşlarmış gibi sohbet ediyor ve Danny ona nasıl bir kedi yavrusu istediğini ama alerjisi olduğu için sonunda bir balık aldığını, bunun havalı olduğunu ama bir kedi yavrusu kadar havalı olmadığını anlatırken Max başıyla onaylıyor.

Patenlerimin üzerinde kayıyorum ve sonra Danny'nin patenlerinin üzerinde yalpaladığını, çapraz hareketlerle kaymaya çalıştığını fark ediyorum. Max de bunu fark etti. Bir an bile tereddüt etmeden uzanıp Danny'yi sıkıca kavıyor ve birkaç cesaretlendirici söz söylüyor. Çocuğa bakarken yüz ifadesindeki bir şey yumuşuyor, sanki gerçekten umursuyormuş gibi ve belki de hayranlarının onu bu yüzden sevdiğini fark ediyorum. Onlara, onlarla tanıştığı için en az onlar kadar heyecanlıymış gibi davranıyor.

Hayranlık ve adını koyamayacağım kadar hassas, çok yeni bir şey göğsümde kabarıyor.

Max bana gülümsüyor ve elini Danny'ye uzatıyor. "Bak ne diyeceğim, hadi şurada birlikte kaymayı deneyelim. Bana neler yapabileceğini gösterirsin, olur mu?" Danny neredeyse heyecandan zıplıyor ve Max yavaşça, sabırla kayıyor, her dikkatli adımda dengesini sağlamasına yardım ediyor, ayaklarının birbirine takılmaması için ona doğru tekniği gösteriyor.

Kendimi Max'in rahat çekiciliğinin gerçek bir şeye, hakiki bir şeye dönüşmesini izlerken buluyorum. Dikkatli davranıyor, Danny'ye buz boyunca rehberlik ediyor ve ayak uyduruyor, gülümsemesi rahat, kahkahaları saklanmıyordu.

Başım büyük belada.

Baba kayarak yanıma geldi. "Erkek arkadaşını rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor özür dileyen bir gülümsemeyle. "Belli ki çocuklarla arası çok iyi."

Kalbim güm güm atıyor. "Oh, o değil-" diye başlıyorum, ama bitiremeden Max, Danny hâlâ elini tutarken kayarak geri geliyor.

"O ne değil?" Max usulca araya giriyor, gözleri parlıyor. Belli ki adamın ne dediğini duymuştu. "Buradaki en güzel kadınla paten kaymayı bitirmek için çaresiz mi?" Bana göz kırptıyor, rahatsızlığımın her saniyesinden zevk alıyormuş gibi görünüyor. "Öyleyim, bilesin diye söylüyorum." Danny'ye gülümsüyor. "Bu bayan benden daha iyi kayabilir, biliyorsun."

Danny dönüp şüpheyle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Sen hokey oyuncusu musun?" diye soruyor.

"Hayır, değilim ama paten kayarak büyüdüm."

Danny bir an hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor, sonra başını bana doğru eğiyor. "Siz evli misiniz?"

Max bana sırtarak, "Henüz değil," diyor.

Keskin bir nefes alıyorum ve boğuluyorum. Gözlerim dolduğunda ve nefesimi tutamadığımda Max telaşla yanıma geliyor. Öksürük krizim yatışırken bir elimi kaldırıyorum. "Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum.

"Emin misin?" diye sorar.

Danny'ye "Tamamen şaka yapıyor," diyorum.

"Bunu sonra konuşuruz," diyor Max ve kolunu bana dolayarak yeni bir öksürük krizine yol açıyor.

Danny ciddi bir tavırla, "Bence bu konuyu daha sonra konuşmamalısın," diyor. "Belli ki sana alerjisi var."

Max ve Danny'nin babası kahkahalara boğuluyor ve ben bile buna gülümsüyorum. Ama aklım sürekli Max'in "henüz değil" demesine gidiyor, sanki bu ne anlama geliyor ki?

"Bana alerjisi yok, aslında sanırım ona karşı büyüyorum," diye dalga geçiyor, bir kolunu omuzlarıma atıyor ve sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi beni kendine çekiyor.

Gözlerimi deviriyorum, kolunun etrafımda durduğu yerden gelen sıcaklığı görmezden gelmeye çalışıyorum. Ama sırtışı yumuşuyor ve bu an bana tanıştığımız ilk gece, kim olduğunu bilmeden, kardeşime ne yaptığını öğrenmeden önce onun büyüüne ne kadar kolay kapıldığımı hatırlatacak kadar uzun sürüyor.

Ve dün gece yine, bir gün içinde gideceğini ve kardeşimin ne olduğunu bilse onu kesinlikle öldüreceğini çok iyi bilerek her şeyi yaptım.

Danny'nin babası gülümsüyor. "Onu kazanmaya geri dönmene izin vereceğiz."

Eminim yolu yarılanmışsındır. Danny'ye karşı bu kadar soğukkanlı olduğun için teşekkürler."

Max başını sallar. "Her zaman." Danny'nin babasıyla birlikte kaymasına izin vermeden önce eğilip ona bir yumruk atıyor.

Noel ışıklarının altında sessizce durarak bir süre onları izliyoruz ve omuzlarıma dolanan o kolun olması gerekenden daha gerçek hissettirdiğini düşünmeden edemiyorum.

Kayarak uzaklaşmak için döndüğümüzde Max eğiliyor, sesi alçak. "Kabul et, Jäger. Senden hoşlanmaya başladım."

Tüm vücudum coşkuyla başını sallamak istiyor ama beynim kalbime büyük bir uyarıda bulunuyor. Ama burada büyülü bir şey var ve ona doğru eğilmekten kendimi alamıyorum. "Olabilir. Ama bunun kafana girmesine izin verme."

Yumruğunu zaferle havaya kaldırır. "Çok geç." Bana doğru eğiliyor, dudakları kulağıma değiyor ve ürperiyorum. "Eninde sonunda seni kazanacağım."

Korkarım çoktan yaptı.

MAX

Pazar, Avrupa'ya özgü olduğunu tahmin ettiğim geleneksel tatil neşesiyle dolu, yaşayan, nefes alan bir şey gibi. Dün gece burada olmamıza rağmen, hala büyümlü atmosferden etkileniyorum. Altın ışık dizileri tepede parılıyor, yansımaları geniş taş yollarda sıralanan buzlu tezgahlarda parlıyor. Kavrulmuş kestane, baharatlı elma şarabı ve çam kokusu havada ağır ağır asılı duruyor, sıcak, görünmez bir battaniye gibi etrafımızı sarıyor. Tüm bunları içime çekmeli, Viyana'da geçirdiğim her saniyenin tadını çıkarmalıyım.

Onun yerine, Anna'ya bakışlarımı kaçırmadan duramıyorum. Buranın bana sadece burada olduğum için değil, birlikte olduğum kadın yüzünden de büyümlü geldiğini fark ediyorum.

Yanımda yürüyor, yakın ama yeterince yakın değil. Elini tutmak istiyorum ama eli paltosunun ceplerine sıkışmış, yanakları ve burnunun ucu soğuktan pembeleşmiş. Onu gerçekten öpmek istiyorum ama kendimi tutuyorum. Bu sabah uyandığımızdan beri bir şeyler değişti ve onun uzaklaştığını hissedebiliyorum.

Danny ve babası çıktığımızı düşündüklerinde çok telaşlanmıştı, oysa ben çatılardan onun tamamen benim olduğunu haykırmak istiyordum.

Patenlerimizi çıkardığımızdan beri sessiz, dikkati dağınık, sanki dün gecenin anısını bir kutuya tıkip hiç olmamış gibi davranmaya çalışıyor. Bu beni öldürüyor.

Bir gece. Beni başkaları için mahvetmek için tek gereken buydu. Hayattan ne istediğimi bildiğimi sanıyordum - hokey oynamak, kupayı kazanmak, muhteşem kariyerimin sunduğu her şeyin tadını çıkarmak - ama şimdi?

Her şey farklı. O farklı. Ve parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Her biri peri ışıklarının parıltısı altında ışıldayan narin cam süslerin sergilendiği ahşap bir tezgahın önünden geçiyoruz. Anna yavaşlıyor, bakışları Noel orman sahnesi ile boyanmış koyu zümrüt rengi bir bibloya takılıyor. Oldukça

Karmaşık, küçük beyaz kar taneleri neredeyse gerçek gibi görünüyor. Ona dokunmuyor, sadece paylaşmaya hazır olmadığı bir sır saklıymuş gibi bakıyor.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?" Ses tonumu hafif tutarak soruyorum.

Sanki burada olduğumu unutmuş gibi hafifçe irkiliyor. "Çok güzeller," diyor usulca, ona yardım etmek için ayağa kalkan sanatçıya gülümseyerek.

"O zaman sen de bir tane almalısın." Yaklaşıyorum. "Bir hatıra. Bu hafta sonunu hatırlatacak bir şey." *Beni hatırlatacak bir şey.* Bu düşünceden sıyrılıyorum. Sadece onun için bir anı olmak istemiyorum.

Dudakları kıvrılıyor ama bu gerçek bir gülümseme değil. "Hatıraya ihtiyacım yok, Max." Tereddüt ediyor, gözleri tekrar süslemeye kayıyor. "Yine de bunları seviyorum. Bana çocukluğumuzdakileri hatırlatıyor. Annemle babam her seyahatten bir süs eşyası getirirlerdi, sadece bir hafta sonu için bile olsa."

Sesi kesiliyor ve gözlerinde şimdi bir gölge var, orada olduğunu fark ettiğini bile sanmıyorum. "Artık onları toplamıyorlar mı?"

Yüzündeki çelişkili ifadeyle bana bakıyor ve boğazını temizliyor. "Öldüler," diyor sessizce. "Tekne kazası. On beş yaşındaydım." Omuz silkiyor. "Felix genç takımdaki ilk senesindeydi ve Olimpiyatlar için antrenman yapıyordu. Felix askere alınincaya ve bize bir yer buluncaya kadar büyükbabam bana baktı.

Kahretsin. Göğsüm sıkışıyor ve onu kollarıma çekme içgüdüğü o kadar güçlü ki fiziksel bir ağrı gibi. Felix'in aşırı korumacı olmasına şaşmamalı. Tabii ki öyle, Anna onun bile farkında olmadığını düşündüğüm bir şekilde değerli. Bir çiftlik takımında olmanın yanı sıra küçük bir kardeşe bakmakla uğraşmak zorunda ve ailesini de kaybetti. Hızlı bir hesaplama yaptım. Kaza olduğunda sadece on yedi yaşında olmalı.

"Anna..." Başlıyorum ama başka ne diyeceğimi bilemiyorum. "Çok özür dilerim."

Gözlerini kırptırıyor, gözleri tekrar süs eşyasına kayıyor. "Uzun zaman önceydi ve birçok açıdan şanslıydık, en azından birbirimize sahiptik."

AMA _{ACI} hala orada ve onu silmek için her şeyi yaparım. Açıkçası yapamam ve hiçbir şey onun kaybettiklerini yerine koyamaz ama bunu yapabilirim. "Burada bekle," diyorum ona, o itiraz edemeden kabine giriyorum.

Güzel süsü gösteriyorum ve sanatçı süsü dikkatlice sararken, küçük bir çobanpüskülü dalıyla süslenmiş bir torbaya yerleştirirken bekliyorum. Süsü Anna'ya uzattığımda kaşlarını çatıyor ama parmaklarının süsü okşadığını görüyorum.

Kadife kurdele çobanpüskülünü sabitliyor. "Bunu yapmana gerek yoktu." Çantayı bana uzattı. "Bu senin için olmalı."

"Bu benim için," diyorum, sesim kısık. "Ağacında asılı olduğunu bilmek beni mutlu edecek. Viyana'dan küçük bir parça... ve bizden."

Nefesi kesiliyor ve bir an için ona ulaştığımı düşünüyorum. Ama sonra dudaklarını birbirine bastırıyor ve çantasını çantasına koyarak başka tarafa bakıyor.

"Teşekkür ederim," diyor, sesi kibar ama mesafeli.

Lanet olsun.

Yürümeye devam ediyoruz, etrafımızda tatil müziğinin uğultusu, kahkaha ve sohbet sesleri. Parlayan pencereleri ve rustik ahşap tabelasıyla sıcaklık vaat eden kafe görünüyor. Onun için kapıyı tutuyorum ve çikolata ile tarçın kokusu bizi kucaklıyor.

Tezgâha yerleşiyoruz ve ben eğilip cam vitrini tarıyorum. "Şu meşhur Viyana tatlısı nedir?" Anna'ya soruyorum. "Dosyada bununla ilgili bir şey vardı."

"Sachertorte?" Başımı salladığımda başını sallıyor. "Üzgünüm, onu buradaki markette bulamazsınız. Yine de isterseniz otelde bulabilirsiniz."

Henüz buradan ayrılmak istemiyorum. Bu küçük ahşap kafede özel bir şeyler var ve burada Anna ile birlikte olmak bunu daha da özel kılıyor. Eğer beni bir anı haline getirmeye kararlıysa, parıldayan ışıkları her gördüğünde veya çam, buz ve şekerli ikramların sarhoş edici kokusunu her kokladığında, aklına gelen kişinin ben olmasını sağlayacağım.

Vitrine bir kez daha bakıyorum. Bir garson bekliyor, küçük yuvarlak gözlüklerinin ardındaki gözleri neşeli. "*İyi akşamlar*," diyorum Anna'nın şaşkın bakışlarını fark ederek. Sunucu sırtlıyor ve aynı şekilde karşılık veriyor. Hamur işleri harika görünüyor, ama pasta kutusunda neredeyse altın rengi ve ev yapımı görünümlü bir dilim var. Acıktım çünkü ona bakarken bile ağzım sulanıyor. Sunucuya işaret ediyorum.

"Ah, *Apfelstrudelkuchen*," diyor adam coşkuyla, ellerini sallayarak. "Viyana'nın en iyisi!"

"O zaman ben alırım," diyorum, "ne de olsa en iyisini istememle tanırım." Yanımdaki Anna küçük bir homurtu çıkarıyor.

"Gut, gut! *Glühwein* ve *Apfelstrudelkuchen*."

"O da neydi?"

"*Glühwein*, Noel pazarlarında servis edilen geleneksel bir sıcak şaraptır. Çok lezzetlidir ve gitmeden önce mutlaka denemelisiniz."

Bana mı öyle geliyor yoksa Anna 'gitmeden önce' sözünü mü vurguladı? Keşke ne düşündüğünü anlayabilseydim. Seçme şansım olsaydı, daha uzun kalırdım, aramızdaki şeyin özel olduğunu anlamasını sağlardım.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Tezgâha doğru ilerler ve aynı pastadan sipariş eder. Servis elemanı son parçayı sipariş ettiğimi söylediğinde yüzü düşüyor. Dudağını ısırtıyor ve yüz ifadesinde hayal kırıklığından daha fazlası var.

"Benimkini alabilir," diyorum, başka bir şeye işaret etmek için eğilerek. Servis elemanı başını sallayıp siparişimizi alıyor ve bizi küçük bir masaya yönlendiriyor.

"Max, sorun değil, pastayı sen yemelisin," diyor Anna sandalyesini çekerken.

"Viyana'nın en iyi pastası ne ve sizi inkar mı ediyor?"

"İstediğim zaman biraz alabilirim - burada yaşıyorum, unuttun mu? En azından şimdilik."

Servis görevlisi elinde iki seramik kupa ve tatlılarımızla yaklaşıyor. "Bu da neydi?" Sıcak, kırmızı renkli içeceği koklayarak soruyorum. Portakal, şarap ve baharat gibi kokuyor.

"Sıcak şaraptır ama her tarif biraz farklıdır çünkü lezzeti kullanılan şarap ve baharatlara bağlıdır. Deneyin." Kupasını benimkine doğru tutuyor ve tokuşturuyoruz.

Bir yudum alıyorum, baharatlı tatlılık lezzetli bir sürpriz oluyor. "Bu harika."

Anna başını onaylarcasına eğiyor. "Sana söylemiştim. Bu gerçek bir ikram." Gözleri benim pasta dilimime takılıyor.

"Hey," diyorum tabağı ona doğru kaydırarak.

"Paylaşırız." "Sen-"

"Tartışmak yok," diye araya giriyorum, küçük bir parça kesip çatala ona uzatıyorum. "Hadi ama. Bana Viyana'nın en iyisi olduğu söylendi. Uzman olan sensin."

Gözleri kısılıyor, ama sonra iç çekip öne eğiliyor, dudakları çatalın etrafını sarıyor. Bir an için nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

Onun kaçmasına neden olacak bir şey ağzımdan kaçırmamak için pastadan bir ısırık alıyorum. Tadı dilimde patlıyor ve gözlerim kafamın içinde geri dönüyor.

Anna gülüyor. "Gerçekten çok güzel," diyor ve çatalı uzatmam için bana el sallıyor.

"İyi mi?" Alay ediyorum, çatalı ona uzatmadan önce kendim için bir ısırık daha alıyorum. "Bu dini bir deneyim."

Gülümsüyor, gerçek bir gülümseme ve bu tüm öğleden sonra gördüğüm en güzel şey. Çatalı ona uzatıp diğer tabağı alıyorum, *Kaiserschmarrn* denilen, kayısı reçeli, kuru üzüm ve bolca pudra şekeri ile parçalanmış bir krep gibi görünen bir şey.

"Ee," diyorum bir süre sonra. "Daha önce şimdilik Viyana'da yaşadığını söylerken ne demek istedin?"

Tereddüt ediyor, sanki dibinde çay yaprakları varmış gibi fincanını çeviriyor. "Luxx'ta terfi etmek üzereyim. Eğer kabul edilirse, Amerika'ya taşınacağım."

Göğsüm sıkışıyor, umudum alevleniyor. "Amerika mı?" Yankılanıyorum.

"Nerede?" "New York, muhtemelen," diyor, ses tonu temkinli.

"Amerika'ya en yakın yer.

Felix."

"New York güzeldir," diyorum sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Luxx'un Vegas'ta ofisleri var, biliyorsun."

Bakışları benimkilere kayıyor ve kalbim göğsümde küt küt atarken onu tutuyorum. "Bunun sadece bir hafta sonu olayı olduğunu söylediğini biliyorum," diye devam ediyorum, ses tonumu hafif tutarak. "Ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Kaşlarını çatıyor, savunması yükseliyor. "Max..."

"Bu benim için doğru değil, Anna. Seninle sadece bir kaçamak yapmak istemiyorum." Daha yakına eğildim. "İki yıl önceki o ilk geceden beri seni düşünmeden edemiyorum. Ve dün geceden sonra... ve sonra bu sabah." Başımı sallıyorum. "Seni korkutmak istemiyorum ama bunu bilmeni istiyorum."

Dudakları aralanıyor ve gözlerindeki çatışmayı görüyorum. Buna güvenmiyor, bana güvenmiyor ama orada da bir umut ışığı hissedebiliyorum.

"Nasıl olur bilmiyorum," diyor sonunda, sesi ancak fısıltıyı aşıyor. "Vegas'ta yaşıyorsun ve en son aynı şehirdeyken kardeşimle bar kavgasına karışmıştın."

"Kardeşinin benden hoşlanacağına söz veremem," diyorum ve masanın öbür ucuna uzanıp elini tutuyorum. "Ama istediğim kişi sensin."

Birleştirdiğimiz ellerimize bakıyor, parmakları benimkilerin etrafında sıkılıyor. "Beni hissettiriyorsun..." Başını sallayarak susuyor. "Bilmiyorum, Max." İç geçiriyor ama bırakmıyor ve bu en küçük işaretle içim rahatlıyor.

"Vegas New York'tan o kadar da uzak değil," diyorum. "Ve seni benim formamı giyerken görmeyi çok isterim." Tanrım, bu düşünce beni çok etkiledi.

Anna'yı bir maçta sırtında benim ismimle görmek. Bunu o kadar çok istiyorum ki, nefesim kesiliyor.

Anna kısa bir kahkaha atar. "Neyse, haddimizi aşmayalım. Bak ne diyeceğim, sen J ger forması giydiğinde ben de senin formanı giyeceğim." Telefonu çalıyor ve elimi bırakıp telefonunu çıkartıyor, yüzü solgunlaşıyor.

"Anna? Neyin var?"

Telefonu çalıyor, bir görüntülü aramanın sesi geliyor ve sandalyesini geriye itiyor. "Buna bakmalıyım," diyerek aceleyle kafeden çıkıyor.

MAX

Yapmamam gerektiğini **biliyorum** ama endişeliyim. Her ne ise, Anna üzgün ve bu mideme bir taş gibi oturuyor. Pencereden dışarı bakarken yumruklarım sıkılıyor, onun yüzünde bir gülümsemeyle geri döndüğünü görmeyi umuyorum. Altmışa kadar saydığımda hâlâ ondan bir iz bulamayınca masadan kalkıp dışarı çıkıyorum. Ön tarafta değil, ama kafenin yan tarafında küçük bir yol var ve Kulaklarımı ve gözlerimi Anna'dan herhangi bir işaret için açık tutarak yoluma devam ediyorum.

Kulak misafiri olduğumun farkına bile varmadan konuşma köşeye doğru sürükleniyor. Anna küçük bir çardakta toplanmış, sırtı bana dönük, telefonunun parıltısı büyüyen alacakaranlıkta görülebiliyor. Burada müziğin sesi kısık ve sözleri buz gibi havada sürükleniyor.

"Felix, aşırı tepki veriyorsun," diyor.

"Bana şaka yaptığını söyle," diyor Felix'in sesi, alçak ama kesecek kadar keskin. Adımlarımın ortasında donup kalıyorum, kafenin duvarına yaslanıyorum. Midem sıkışıyor. Felix kızgın ve bunun benimle ilgili olduğuna dair bir his var içimde.

"Şaka yapmıyorum," diyor Anna ve sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyorum. "O kötü biri değil. Aslında oldukça harika biri."

Omuzlarım gevşedi. İşleri yoluna koyabileceğimizi biliyordum.

"İnanılmaz mı?" diye homurdanıyor. "Orada paten kayarken kafanı mı çarptın?"

Neredeyse hırlayacaktım. Anna'yla bu şekilde konuşmaya nasıl cüret eder? Duvarı itiyorum, ama ona doğru ilerlerken Anna'nın sesi araya giriyor ve adımımı yavaşlatıyorum. "Bak, o fotoğrafları görmek zorunda kaldığın için üzgünüm ama ne var bunda, paten kayıyorduk, hepsi bu."

Ne fotoğrafları?

"Sadece kaymıyordun. O sana sarılıyordu ve sen de ona gülümsüyordun. Hockey News, Max'in hafta sonunu kız arkadaşıyla geçirmek için antrenmanı ekmiş gibi görüldüğünü söylüyor."

Telefonumu çıkardım ve sosyal paylaşım sitesine girdim. Elbette, bugün birisi fotoğraf çekmiş ve göndermiş. Anna ve benim kesinlikle bir çift gibi görüldüğümüz fotoğraflar var. Ne kadar zamandır birlikte olduğumuza ve gelecek hafta Stars'a karşı oynayacağımız maç öncesinde takımla antrenman yapmak yerine neden Viyana'da olduğuma dair spekülasyonlar var.

Anna'nın bir sonraki cümlesiyle kafamı kaldırıyorum. "Ben onun kız arkadaşı değilim." "Oh, bunu biliyorum. Bunu herkes bilmeli çünkü Max Walker

kız arkadaş edinmez. Bir kız arkadaşına sahip olmak, kendisinden başka birini önemsemek anlamına gelir."

Tanrım, Felix. Çok sert. Felix devam ederken fotoğraflardan birini kopyalayıp yeni ev fotoğrafım olarak kaydediyorum. "Max'in aslında kim olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Ne yaptığını?"

Göğsüm sıkışıyor. Uzaklaşmak istiyorum -bu duymam gereken bir konuşma değil- ama ayaklarım hareket etmiyor. Felix ne yaptığımı düşünüyor?"

"İnsanlar değişir," diye yanıtlıyor Anna, sesi şimdi daha yumuşak, savunmacı.

Felix'in kahkahası keskin ve acıdır. "Max değil. O değişmez, Anna. O bencil biri ve mutlu olduğu sürece kimin zarar göreceği umurunda değil." "Felix-"

"Hayır, bırak da bitireyim," diye tersledi. "Nasıl bir his olduğunu biliyor musun Anya? Şansımın -kariyerimi belirleyen şansımın- onun yüzünden elimden alınması? O takas benim için her şeyi değiştirebilirdi. Neler yapabileceğimi göstermek için gerçek bir şansım olabilirdi. Ama hayır, takım altın çocuklarını mutlu etmek istedi ve birdenbire dışlanan adam ben oldum."

Midem bulanıyor, üzerime soğuk bir korku çöküyor. Bu adam neden bahsediyor?

Anna'nın sesi sessizliği yarıyor. "Bu kararı müdür verdi Felix, Max değil."

"Şimdi de onu mu savunuyorsun?" Felix tükürür. "O takıma gitmek istediğini açıkça belirttiğinde ne yaptığını çok iyi biliyordu. Onu almak için birbirlerini ezdiler ve ben bir kenara atıldım."

Sözlerinin ağırlığı üzerime çökerken bir elimi duvara bastırarak kendimi sabitliyorum. Neden bahsettiğini çok iyi biliyorum. Seçkin bir aday olarak ilk draftım. Takım seçme şansım vardı ve kupa mirası yaratacak bir temelle inşa edebileceğimi bildiğim bir takım istiyordum.

Ama o takas gerçekleştiğinde Felix'in radarda olduğunu bile bilmiyordum. Elbette, menajerime anlaşmayla ilgilendiğimi açıkça belirtmiştim.

-O zamanlar kariyerim için iyi bir hamleydi ama o kadar. Kimseyi sabote etmedim. En azından sabote ettiğimi dşşnmüyordum.

Ama Felix açıkça aksini dşşnyor.

"İstedini elde etmek için herkesi ezebileceğini bile bile onunla birlikte olma fikrini aklından geçirdiğine inanamıyorum," diyor Felix, sesi şimdi daha sakın ama daha az öfkeli değil.

Anna i geçiriyor ve tekrar konuşmadan önce uzun bir duraklama oluyor. "Bu biraz karışık, Felix. O... dşşndğmden daha farklı biri."

"Farklı mı?" Felix alay eder. "Lütfen. Kate'in kalbini bir an bile dşşnmeden kıran adamla aynı kişi. Yoksa Max bu sefer cazibesini sana yönelttiği için onu unuttun mu?"

"Unutmadım," diyor Anna sertçe, sesi yükseliyor. "Ve bu öyle bir şey değil."

"O zaman nasıl bir şey? Çünkü benim durduğum yerden, hayatındaki diğer tüm kadınların yaptığı hatayı yapmak zereymişsin gibi görünüyor - sadece bir numara olduğun halde istisna olacağını dşşnmek."

"nemli değil Felix, tamam mı? Yarın gidiyor ve önemli bir şey değil, o yüzden boş ver."

Kelimeler karnıma bir yumruk gibi indi ve sendeleyerek geri çekildim, ağırlığım altında gürültüyle çatlayan bir buz parçasına bastım. Anna bunu duydu ve dönüp beni gördü.

"Felix, gitmem gerek," diyor hızla, gözleri kocaman.

"Anna-"

"Seni sonra ararım," diyor kararlılıkla ve sonra parmağını ekrana götürüyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Ne kadarını duydun?" diye soruyor bana doğru yürürken.

"Yeter," diyorum kollarımı kavuşturarak. "Açıklamak ister misin?"

Yanakları kızarıyor ve i geçirmeden önce dudaklarını birbirine bastırıyor. "Dşşndğn gibi değil."

"Gerçekten mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "nk Felix onun kariyerini mahvettiğimi dşşnyor ve siz de yıllardır yapmadığım bir şey yüzünden benden nefret ediyorsunuz. Tam bir pislik olduğumu." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Sanki onunla aynı fikirdeymişsin gibi geliyor."

"Ben yle bir şey demedim," diye çıkışıyor ama gözlerinde tereddüt var.

"O zaman bana neden bahsettiğini söyle," diyorum, sesim istediğimden daha sert çıkıyor.

Kollarını kavuşturuyor, parmakları kendini tutmaya çalışır gibi dirseklerini kavırıyor. "Uzun zaman önceydi. Felix kariyeri için çok önemli olacak bir takasa hazırlanıyordu. Takımın onu istediği bir sır değildi, ama sonra sen-" Dudağını ısırarak durdu.

"Sonra ne yapacağım?" Yaklaşarak bastırıyorum.

"Oraya gitmek istediğini söylemiştin," diyor, sesi artık sakın. "Ve birdenbire her şey değişti. Seni elde etmek için her şeyi yapmaya, sana bir takım kurmaya odaklandılar ve Felix bu vizyona uymadı. Bu yüzden iki yıllığına İsveç'e gitti ve bu onu geriye götürdü."

"Ama inanılmaz bir kariyeri var," diyorum. "İsveç'ten ayrılıp NHL'ye dönmesi için ona tonla para ödediler."

Anna omuz silkiyor. "Evet, biliyorum ama bu şekilde sonuçlanmayabilirdi. Bu konuda hâlâ kırgın."

Ona bakıyorum, parçalar yerine oturuyor. "Bilmiyordum," diyorum, sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüveriyor. "Anna, böyle bir şey olduğundan haberim yoktu. Ben sadece... Menajerime ilgilendiğimi söyledim. Hepsi bu."

"Belki," diyor, gözleri benimkileri arıyor. "Ama Felix bu şekilde görmüyor." Dudağını ısırarak başka tarafa bakıyor. "Ama sen büyük Max Walker'sın. Her zaman istediğini elde edersin. Her zaman kazanırsın."

Elimi saçlarımda gezdiriyorum, hayal kırıklığım içimi kaynatıyor. "Böyle mi düşünüyorsun? Her şeyin benim skor tuttuğum bir tür oyun olduğunu mu?"

"Yaptım." Sessizlik aramızda bir uçurum gibi uzanıyor. Sonra viski gözlerini bana dikti. "Bu hafta sonuna kadar."

"Peki ya diğer şey?" Sesim titreyerek soruyorum. "Felix şu Kate denen adamla ne konuşuyordu?"

Başını bana doğru çeviriyor, yüz ifadesi okunmuyor. "O senin eski kız arkadaşın."

"Benim hiç kız arkadaşım olmadı, Anna. Max en azından bu konuda haklıydı." Anna ırkıldı ve ben bir adım daha yaklaştım. "Kate adında bir kızla birkaç kez çıktım. Aslında önce kardeşinle çıktığını sanmıştım ama sadece arkadaş olduklarını söyledi. Ciddi bir şey değildi."

"Öyle olduğunu düşünüyor gibiydi. Siz ayrıldığınızda günlerce ağladı," diyor sesi yükselerek. "O sırada Felix ve benimle kalıyordu ve berbat bir haldeydi."

"Sanırım berbat biriydi," diyorum, kelimeler niyet ettiğimden daha keskin çıkıyor. "Biz hiç ayrılmadık çünkü aslında çıkmıyorduk. Bir maçtan sonra onu aramadığım bir gece beni çıldırttı ve bir takım yemeğine katıldıktan sonra büyük bir olay çıkardı. Onu asla kandırmadım, Anna. Eğer yanlış bir fikre kapıldıysa, bu onun suçu, benim değil. İnsanları kasten incitmek için etrafta dolaşmam."

Gözleri kısıldı. "Hayır mı? Peki ya diğer kadınlar? Bir geceden fazla kalmaya zahmet edemediğin için ardında bıraktıkların?"

"Bu adil değil," diyorum, öfkem göğsümde kabarıyor. "Hiçbir zaman olmadığım biri gibi davranmadım. Ne istediğim ve istemediğim konusunda her zaman dürüst oldum."

"Peki şimdi ne istiyorsun?" diye soruyor, sesi alçak ve meydan okuyucu.

"Sen," diyorum tereddüt etmeden. Bu kelime beklediğimden daha ağır geliyor ama geri adım atmıyorum. "Seni istiyorum, Anna. Ve sadece bir hafta sonu için değil."

Gözlerini kırıştırıyor, belli ki bunu beklemiyordu.

Sinirli bir hava akımı üflüyorum ve bir buluta dönüşmesini izliyorum. "Bu benim için hiçbir şey değil. Evet, hayatta, kariyerimde şanslıydım ama bunun için de çalıştım. Sahip olduğum her şey için çalıştım ve bu çalışmayı yapmaktan korkmuyorum. Şansımı denemekten korkmuyorum ve bu hafta sonu sadece bir kaçamakmış gibi davranmayacağım." Başımı sallıyorum. "Ve benim hakkımda varsayımlarda bulunma," diye ekliyorum, sesim şimdi daha yumuşak. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Hiç kimseyle bir geceden fazlasını istemedim. Sana kadar."

Nefesi kesiliyor ve savunmasının parçalanmaya başladığını görüyorum.

"Anna," diyorum ellerini ellerimin arasına alarak. "Ben mükemmel değilim. Yakınında bile değilim. Ama birlikte denersek mükemmele oldukça yakın bir şey elde edebileceğimizi düşünüyorum."

Bana bakıyor, gözleri akmamış yaşlarla dolu. "Korkuyorum Max," diye fısıldıyor.

"Biliyorum tatlım, ben de. Kardeşin koca bir orospu çocuğu."

Anna sulu bir kahkaha atıyor ve ben de onu kucaklamak için kendime çekip başının üstünü öpüyorum. "Kazanmayı severim, biliyorsun." Anna itiraz edercesine göğsümü iterken kollarımı sıkıyorum. "Onu da kazanacağım çünkü onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Ve senin mutluluğun benim için önemli."

Bana sarılıyor ve kalbim kabarıyor. "Yarın buradan ayrılmak zorundayım ama bunu benimle denemen için sana yalvarıyorum. Risk almaya hazırım. Ya sen?"

Hemen cevap vermiyor ama sonra başını geriye atıp ayak parmaklarının ucunda yükselerek dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve öpüşündeki vaadi tadabiliyorum.

ANNA

Beklentinin uğultusu bir elektrik akımı gibi arenayı sarıyor ve saatler maç saatine yaklaştıkça kreşendoya yükseliyor. Müzik nabız gibi atarken, göğsünüzde hissettiğiniz türden bir enerji, heyecan ve dostluk havasına yüksek bir fon oluşturuyor.

Şenlikli kazaklar, yanıp sönen Noel ışıkları ve büyük boy Noel Baba şapkalarıyla süslenmiş taraftarlar tribünleri dolduruyor, kahkahaları ve gevezelikleri arenanın ışıkları altında buzun serin parlaklığına neşeli bir fon oluşturuyor. Patlamış mısır, bira ve pizza kokuları etrafımı sarıyor ve arenaya varmadan önce yemek yediğim için memnunum.

Ön sıradayım, camın tam karşısındayım ve hafif soğuk bacaklarıma kadar sızıyor. Paltomu daha sıkı sarıyorum ve oyuncuların ısınma hareketleri sırasında kaslarını esneterek buz üzerinde hızla kaymalarını izliyorum. Yüzeyi oyan bıçakların ve tahtalara çarpan disklerin sesi, hokey kaosunun ritmik bir senfonisini yaratıyor.

Felix sahada, her zamanki gibi odaklanmış, hareketleri keskin ve hassas. Pakı bir takım arkadaşına paslıyor, sopası havayı temiz bir şekilde kesiyor ve sonra kısa bir süre bana doğru bakıyor. El sallıyorum ve o da camın üzerinden kayarak sırayı kontrol ediyor. İnsanlar hâlâ içeri giriyor ve etrafımdaki bazı koltuklar boş ama salon hızla doluyor. Takım arkadaşlarının yanına dönmeden önce bana kısa bir selam veriyor. Birkaç çocuk daha kayarak yanımdan geçerken bana el sallıyor ve ben de gülümsüyorum.

Yanımdaki koltuk bariz bir şekilde boş kaldı. Bu garip çünkü maçın biletleri haftalar önce tükenmişti ve Felix'in takımının bilet eşantyonlarında cimrilik yapmadığını biliyorum. Bana bu biletlerin kendisi için ayrıldığını söyledi ve ben de bu yıl tatillerde bir araya gelmeye karar verdiğimiz için kuzenlerimizden birinin bana katılacağını düşündüm. Birinin geç gelmesini bekleyerek etrafıma bakındım ama yer boş kalmıştı.

ısınma hareketleri ve milli marş. Belki birileri son dakikada gelememiştir.

Hokey kornası çalarak maçın başladığını işaret eder ve salon bir anda çılgına döner. Pak yere düştüğünde taraftarlar ayağa fırlıyor, gürültü camları sarsan sağır edici bir kükreme haline geliyor. Felix'in takımı maçın başlarında üstünlüğü ele geçiriyor, hızlı pasları ve agresif ön kontrolleri rakip savunma üzerinde baskı yaratıyor. Enerji bulaşıcı ve Felix üç defans oyuncusunu geçip ilk golü atarken kendimi kalabalıkla birlikte çılgınca bağırırken buluyorum.

İlk periyodun sonunda skor eşitleniyor ve oyuncular soyunma odalarına giderken atmosferi içime çekmek için bir an duruyorum. Şenlikli kıyafetler, gürleyen spiker sesi, havaya yayılan patlamış mısır kokusu - bunların hepsi tam anlamıyla hokey ve ben bunu kesinlikle özlemişim. Viyana'da sıcacık battaniyeme sarınarak bile olsa maçı internetten izlemek bununla yarışamaz.

Ve sonra kargaşa başlar.

Kalabalığın içinde bir dalga gibi yayılıyor; kahkahalar, tezahüratlar ve birkaç tanıma sesi. İnsanlar benim bölümümü işaret etmeye başlıyor ve ben daha dik oturup yaygaraya neyin sebep olduğunu görmek için boynumu uzatıyorum. Arkamdaki adam hareket ediyor ve birden Felix'in takım maskotunu görebiliyorum - bir kutup ayısı ve bir geyik arasında garip bir karışım, muhtemelen bir grup sarhoş adam ona isim verdiği için sevgiyle Boosey olarak adlandırılıyor - merdivenlerden aşağı yuvarlanıyor. Büyük kollarını dramatik bir şekilde sallıyor, geyik boynuzları titriyor, yaklaşırken kalabalığa oynuyor. Üzerime bir gölge düştü. Olamaz. Felix şimdi ne yaptı?

Boosey tam önümde duruyor ve bir pençesiyle merdivenleri işaret ediyor. Dönüp şaşkınlıkla gözlerimi kırptıştırıyorum, tam da spiker kalabalığa özel bir konuşun geldiğini haykırırken.

Boosey yukarı aşağı zıplamaya başlar, formasının eteğini tutar ve kocaman bir başparmak işareti yapar.

Max.

Midem bulanıyor. O sinir bozucu kendinden emin sırtışıyla merdivenlerden iniyor ve üzerinde her şeyden önce bir Felix Jäger forması var. Takım logosu geniş göğsüne doğru uzanıyor, kumaş omuzlarını yasadışı olması gereken bir şekilde sarıyor. Taraftarlar onu merdivenlerde durduruyor, onunla fotoğraf çektiriyor, sırtını sıvazlıyor ve tezahürat yapıyorlar. Max'in kardeşimle olan kavgası bir hokey efsanesi ve

Birkaç kişi onu yuh alıyor, ta ki Max dönüp sırtındaki on sekiz numarayı ve 'Jäger' yazısını göstermek için başparmağını omuzlarının üzerine koyana kadar. Boosey merdivenlerden geri koşuyor ve sanki bir boks maçı kazanmış gibi kolunu Max'inkiyle birlikte kaldırıyor, sonra da onu benim oturduğum yere doğru çekiyor, çenem yere düşüyor.

"Burada ne işin var?" O yanımdaki koltuğa kayarak oturduğunda, jumbotron sayesinde tüm gözler üzerimizdeyken boş alan aniden yüz kat daha küçük hissettiriyor.

Max maçı izlemek için yerleşiyormuş gibi bacaklarını uzatıyor. "Yerel hokey ortamına bir göz atayım dedim," diyor.

Başım şaşkınlıkla öne eğildi. "Gerçekten mi? Seni Noel sonrasına kadar göremeyeceğimi sanıyordum."

Max doğruldu ve eğildi, sesi alçaktı, "O kadar bekleyemedim." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Peki bu gösteri nedir?" Formasını işaret ediyorum.

Sırtışı alaycı. "Sırtıma Jäger ismini takana kadar formamı giymeyeceğini söylemiştin. Ben sadece anlaşılmayı yerine getiriyorum."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ben daha cevap vermeden Boosey parlak kırmızı bir kutuyu elime tutuşturuyor. Kutuya bakıyorum, sonra Noel sabahındaki çocuklar gibi sırttan Max'e dönüyorum.

"Aç şunu," diyor kolumu dürterek.

Merakım galip geldi ve kapağı kaldırdım. İçinde, düzgünce katlanmış, arkasında Max'in adı ve numarası yazılı siyah ve altın rengi bir Titanium forması var. Kalbim göğsümde tekliyor.

"Oyunlarıma geldiğin zaman için," diyor, sesi şimdi yumuşak, neredeyse çekingen.

Duygular boğazımı sıkıyor ve bir an için konuşamıyorum. Parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdiriyorum, jestinin ağırlığını hissediyorum - sadece formanın değil, temsil ettiği her şeyin.

Çekip çıkarmaya başlıyorum ama Max beni durduruyor, eli benimkine değiyor. "Bunu sonraya sakla," diye mırıldanıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Felix'in oyunun ortasında kalp krizi geçirmesini istemiyorum. Ve seni ilk kez içinde görmenin tadını çıkarmayı tercih ederim... özel olarak." Gözleri boğuk sözleriyle kararıyor.

Yanaklarımdaki sıcaklık artıyor ve formayı hızla kutuya geri itiyorum, yakındaki bir taraftardan gelen kurt ışığını duymazdan geliyorum. Max sadece sırtıyor, belli ki benim telaşlı halimden hoşlanıyor.

"Sen imkânsızsın," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak.

"Doğru," diyor, sanki buraya aitmiş gibi, sanki bütün akşamımı altüst etmemiş gibi koltuğunda arkasına yaslanarak. "Ama sen seviyorsun."

Ben cevap veremeden arenanın ışıkları hafifçe karararak ikinci periyodun başladığını işaret ediyor. Oyuncular buza geri dönüyor ve Felix bizim bölüme doğru kayarken dikkatim başka yöne kayıyor.

Patenleri buz püskürterek önümüzde duruyor ve siperliğini kaldırarak bakışlarını Max'e diyor.

Bir an için ikisi birbirlerine öylece bakarlar, gerginlik aşikârdır.

Sonra Felix başını sallıyor ve sopasını cama vurarak, "Sana yakışmış Walker," diye bağırıyor ve yüzleşme için kaymaya başlıyor.

Gülünç derecede kendini beğenmiş görünen Max'e dönüyorum.

"Bunu sorun etmeyeceğini biliyordun," diyorum, farkına vararak. "Biliyordun değil mi?"

"Bir uyarı almış olabilirim," diye itiraf ediyor, sesi fazla rahat. "Ve Noel yemeği için bir davetiye."

"İnanılmaz," diye mırıldanıyorum ama gülümsememi gizleyemiyorum.

Max daha yakına eğiliyor, sesi komplocu bir fısıltıya dönüşüyor. "Sadece bir hatırlatma, Luxx'un Vegas'ta ofisleri var. Terfini aldıktan sonra transfer olabilirsin. Belki ben evdeyken o formayı giyersin ve eğer istersen evin içinde de giyebilirsin."

Kalbim kekeliyor, sözlerinin şakacılığı ile önerdiği şeyin ağırlığı arasında sıkışıp kalıyorum. "Senin evin mi?"

"Noel Baba istediğimi verirse, bu bizim evimiz olabilir." Göz kırıyor. "Bu yıl çok iyi bir çocuk oldum, biliyorsun."

Tekrar kızarıyorum ve elimi tutmak için uzanıyor.

"Bilmiyorum, başka bir hokey takımı için tezahürat yapmak yanlış görünüyor," diyorum, ses tonumu hafif tutmaya çalışarak.

"İstediğin takımı tutabilirsin," diyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Bağırdığın tek isim benimki olduğu sürece."

Birdenbire çok sıcak oldu, buzun hemen yanında otururken bile.

"Seni seviyorum, Anya. Hayatta verdiğim her kararı, doğru olduğunu bilerek çabucak verdim. Doğru olan sensin. Noel'den sonra benimle eve gel, Anya."

Sözleri ağır ve inkar edilemez bir şekilde üzerime çökerken maçın kaosu arka planda kayboluyor. Bir an için kalabalığı, gürültüyü, arenanın ışıklarının parıltısını unutuyorum. Tek görebildiğim o adam.

örmeye çalıştığım tüm duvarlara rağmen bir şekilde kalbime girmeyi başardı.
Ve burada otururken elim onun elinin içinde sıcacık, onun oraya ait olduğunu anlıyorum.

EPILOG

MAX

Çam kokusu evi dolduruyor, pişmiş ikramların şekerli sıcaklığı ve Anna'nın ocakta kaynattığı baharatlı-tatlı glühwein ile karışıyor.

Anna bu yıl gerçek bir ağaçta ısrar etti ve Las Vegas Vadisi'nin sunduğu en dolu, en görkemli ağaçtan daha azına razı olacak değildi. Şimdi oturma odasının köşesinde duran ağacın dalları pırıl pırıl ışıklar, narin cam süsler ve Anna'nın özenle bağladığı kurdelelerle dolu.

Kapının pervazına yaslanıp en üstteki cicili bicili telle uğraşmasını izliyorum. Parmak uçlarında duruyor, kaşları konsantrasyonla çatılmış, kazağı bir omzundan kayarak teninin pürüzsüz kıvrımlarını ortaya çıkarıyor. Beni henüz fark etmedi, kendi kendine denge ve simetri hakkında mırıldanmakla meşgul.

Michael Bublé arka planda "bebeğim, lütfen eve gel" diye mırıldanıyor ve ocaktaki ateş usulca çıtırdıyor. Noel müziği tüm gün boyunca sürekli dönüp durdu ve Anna, şefim Brian'ı tatil için beslenme planını pencereden atmaya bile ikna etti.

Mutfak tereyağı ve şeker kokuyor ve tezgâh kurabiye, şekerleme ve hatta takım arkadaşım Owen'ın Titanium organizasyonundaki herkese Kanada'daki ailesinin fırınından gönderdiği inanılmaz bir zencefilli ev ile dolu.

Bütün bu sahne rahatlatıcı, hatta mükemmel olmalıydı ama Anna bütün gün garip davranıyordu. Gergin, ürkek ve bu sadece kardeşi Felix'in bu gece tatili bizimle geçirmek için gelecek olmasından kaynaklanmıyor. Her şey mükemmel değil.

Ama uzun bir yol kat ettik ve takımlarımız karşı karşıya geldiğinde bile geçen yıl hiç kan dökülmedi, bu yüzden ben buna bir kazanç diyorum. Felix, Anna'yı mutlu etmek için her şeyi yapabileceğimi anlamış görünüyor ve eğer onun kalbini kırarsam bacaklarımı kırıp kafama vuracağı uyarısı dışında, birlikte olduğumuzu kabullenmiş durumda.

Eserini incelemek için geri çekiliyor ve bir çiviye çiğneyerek başını sallıyor.

Bir şeyler ters gidiyor ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama bu beni rahatsız etmeye başladı.

Ellerimi ceplerime sokuyorum, başparmağım orada saklı küçük kutuyu okşuyor. Planım bunu ona vermek için yarın sabaha kadar beklemek, o anı hak ettiği kadar mükemmel kılmaktı. Ama şimdi onu bir kurdele parçasını evrenin cevaplarını barındırıyormuş gibi bükerken izlerken, her şeyi ikinci kez düşünmeye başlıyorum.

Ya mutsuzsa? Ya birlikte yaşamaya başlamak çok erken ve çok fazlaysa? Uyumlu olduğumuzu, bunun ikimiz için de doğru olduğunu düşünmüştüm. Ama ya yanılıyorsam?

Kurdeleyi bir dala ekliyor ve başını eğerek yaptığı işi değerlendiriyor. Işıklar gözlerine yansıyarak onları daha da parlak hale getiriyor.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor, yarısı kendi kendine, yarısı odaya. "Bir şeyler eksik."

Artık dayanamıyorum. Kapının pervazını iterek ona doğru yürüyorum ve cebimden kutuyu çıkarıyorum. "Belki bu yardımcı olur."

İrkilerek dönüyor ve gözlerinin elimdeki küçük pakete kaydığını görüyorum. Gerginliği derinleşiyor ve kalbim göğsümde tuhaf bir şekilde çarpıyor.

"O nedir?" diye soruyor, sesi yumuşak, uzanıp çobanpüskülü dalına dokunuyor.

"Sadece ağacı tamamlayabileceğini düşündüğüm bir şey." Parmaklarımın onun parmaklarına değmesine izin vererek ona uzatıyorum. Nabzım davul gibi atarken bile onun dokunuşu beni sakinleştiriyor.

Dikkatle açıyor, hareketleri yavaş ve kasıtlı. "Viyana'dan gelmiş gibi görünüyor."

"Öyle," diyorum. "Ernst'ten harika bir elf olacağını kim bilebilirdi?"

Kıkırdıyor. "Sadece sen o adama ayak işlerini yaptırabilirsin." Sonra kâğıt düşer ve kadın soluk soluğa kalır.

Elle boyanmış ve minik yıldızlarla yaldızlanmış narin bir müzik kutusu s s . Anna onu saygıyla kaldırıyor, parmakları karmaşık detayların üzerinde geziniyor. Sonra bana bir bakış atıp açıyor.

Sessiz Gece* melodisi dökülüyor, yumuşak ve tatlı ve içinde üç ay önce aldığım yüzük var - sade bir platin kordona yerleştirilmiş çarpıcı bir tektaş.

Nefesi kesiliyor ve gözlerini benimkilere dikeyor, dudakları şaşkınlıkla aralanıyor.

"Anna," diye başlıyorum, sesim kısık, "seni seviyorum. Sensiz bir hayat düşünemiyorum. Bu evi aldın ve bir yuvaya d n şt rd n. Noel'i -hatta her günü- büyülü bir hale getirdin. Zencefilli kurabiye, ilahiler ve sıcak şarap isteyeceğimi hiç düşünmezdim ama seninleyken tek istediğim bunlar. Sonsuza kadar." Sertçe yutkunuyorum, bu hayatımda aldığım en büyük risk. "Benimle evlenir misin?"

Altın rengi gözleri yaşlarla parlıyor ve bir elini ağızına bastırarak başını sallıyor.

"Max..." diye fısıldıyor, sesi kırılıyor. Sonra gözyaşları dökülüyor ve panikliyorum.

"Bunu berbat mı ettim?" Kekeliyorum, kalbim sıkışıyor. "Eğer çok erkense ya da-"

"Hayır!" diye bağııyor, yaklaşıyor ve iki eliyle yüzümü tutuyor. "Hayır, berbat etmedin. Ben sadece- Tanrım, Max, seni çok seviyorum." Sesi titriyor, dudakları titrerken ekliyor, "Evet. Tabii ki evet."

İçimi bir rahatlama duygusu kaplıyor ve onu kollarıma çekip, dünya düzelirken ona sıkıca sarılıyorum. G ğs me doğru gülüyor, gözyaşları gömleğimi ıslatıyor ve ben umursamıyorum.

" ok tuhaf davranıyorsun ve ben de endişelendim," diyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, sadece..." Bana doğru sokuldu. "Benim de senin için bir şeyim var," diyor, sesi boğuk.

"Endişelendiğin şey bu mu?"

Arkasına yaslanıp dudağını ısırıyor, kararsız görünüyor. "Bu konuda nasıl hissedeceğinden emin değildim."

"Anna." Bana bakması için çenesini yukarı kaldırıyorum. "Her neyse, çok seveceğim. Söz veriyorum."

Tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor. "Tamam. Burada bekle."

Yukarı koşuyor ve ben de o anı sakın bir nefes almak için kullanıyorum. Döndüğünde elinde özenle sarılmış bir kutu vardı. "Al," dedi ve bana uzattı.

Meraklı ve biraz da gergin bir şekilde kâğıdı yırtıyorum. Kâğıdı çekip aldığımında ve hediye nihayet ortaya çıktığında donup kalıyorum.

Titanium hokey forması, arkasında numaram yazıyor. Ama "Walker" yerine "Baba" yazıyor.

Bir an için nefes alamıyorum. Ona bakarken kelime bulanıklaşıyor, zihnim yetişmek için yarışıyor. Sonra tüm gücüyle çarpıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Formayı tutarak yere düşüyorum ve ellerini sıkın, gözleri korkudan kocaman olmuş Anna'ya bakıyorum.

"Ciddi misin sen?" Sesim çatlayarak idare ediyorum.

Başını sallıyor, yüzü solgun. "Birkaç hafta önce öğrendim ve sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Henüz bunun hakkında konuşmadığımızı biliyorum ve ben sadece-"

"Anna." Sözüünü kestim, formayı bıraktım ve onu kollarıma çektim. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Tanrım, bu bana verebileceğin en güzel şey." Alnımı onunkine bastırıyorum, bunalmış bir halde. "Bir bebeğimiz mi olacak?"

Başını sallıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Evet. Öyleyiz." Gülüyorum, var olduğunu bilmediğim bir yerden geliyormuş gibi hissettiren derin, neşeli bir ses. "İnanılmazsın. Kesinlikle harikasın."

Dudakları sulu bir gülümsemeye dönüşüyor. "Yani... bu senin için sorun değil mi?"

"Tamam mı?" Yüzünü avuçlayarak geri çekiliyorum. "Anna, hayatımı zaten düşündüğümünden daha iyi bir hale getirdin. Şimdi de bana bu kadar istediğimi bile bilmediğim bir şey veriyorsun."

Burnunu çekiyor, hafifçe gülüyor. "Tam bir ahmaksın."

"Doğru," diyorum, onu öpmek için eğilerek. "Ama beni bunun için seviyorsun."

Ve arka planda Noel İçin Tek İstedğim Sensin çalarken, bunun doğru olduğunu anlıyorum. İstedğim her şey burada, kollarımın arasında.

SON

Darby'yi buradan takip edin:

<https://www.facebook.com/darbyfoxauthor>

<https://www.bookbub.com/authors/darby-fox>

<https://amzn.to/3vN10xU>

Ya da özel haberler, ücretsiz hediyeler ve daha fazlasını almak için haber
bültenine katılın! <http://bit.ly/3m8e9z7>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

